BİR GENCİN FERYADI

A. MAHİR PEKŞEN

BİR GENCİN FERYADI

BİR GENCİN FERYADI

- Sevgi Limanı -

AHMET MAHİR PEKŞEN

BİR GENCİN FERYADI
– Sevgi Limanı –

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-605-5510-12-1

Yayın Numarası
275

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7
Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Aralık 2010

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Kaynak Yayınları
Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1
34696 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78
www.kaynakyayinlari.com.tr

İçindekiler

Mavi ve Serin Sular

Boğazın serin ve mavi sularına bakıyorum anne. Buradan atladığımda, boşlukta kaç metre uçtuktan sonra artık yumuşaklığını kaybedip beton tesiri yapacak sulara çakılacağımı –öğrenmiştim ama– unuttum. Yalnız şunu hatırlıyorum ki; bu yükseklik, elinde paraşüt veya üstünde paraşüte benzer bir elbisesi olmayanlar için ölüme kavuşmaları için yeterli.

Cesedimi ne zaman ve ne halde bulacaklarına dair bir fikrim olamaz. Fakat, milyonların aç olduğu ülke ve milyarların aç olduğu dünyada, ölümümün enteresan bir haber olacağı beni sevindiriyor. Gazete manşetlerini ve televizyon haberlerinin başlıklarını görür gibi oluyorum.

– Kolunda iki bin dolarlık saat vardı.

– Otomobilinin markası şuydu ve bununla dört daire alınabilirdi.

– Hiçbir maddi sorunu yoktu.

– Sır perdesi kalkmadı.

– Gece klüplerinin renkli simalarındandı.

...

Benim için yazı dizileri hazırlanacak belki. Hayatım, renkli cama senaryo malzemesi olacak.

İnsan dünyada hayal ettiği müddetçe yaşarmış derler ya, ben de ölene kadar hayal edeceğim.

Gazete manşetlerini hayal ediyorum işte şimdi. Kimi hiç araştırma gereğini hissetmeden asparagasla yetinecek, kimi eşime dostuma, beraber olduğum ama şu anda sayısını hatırlamadığım flörtlerime, nişanlanıp attığım yüzüklere veya nikah masasına oturup da bir hafta sonra boşandığım şöhret ve ün düşkünü, para ve mülk hayranı eşlerime soracaklar. Onlar da bir kere daha olsun, gazetelerin renkli sayfalarında fotoğraflarının yayınlanması arzusuyla ötüp duracaklardı. Ve hakkımda yalanlar ve yanılgılar manzumesi kitaplık çapta eser olabilecek yazılar yayınlanacak.

Her ay bir araba değiştiren donjuanın esrarengiz sonu...

Boğazın mavi ve serin sularına bakıyorum anne. Atlamak istiyorum ve bunu bile başaramıyorum. Çünkü bana hiç başaracak şey bırakmadınız. Her şeyi benim adıma başardınız. Hep siz yönlendirdiniz beni.

Çok şey öğrendim anne. Sizin yanınızda öğrenmediğim, öğrenemediğim çok şeyi öğrendim. Bu öğrendiklerimden biri de çocukların maalesef belirli bir yaşa kadar, dünyaya, annelerinin ve babalarının gözlükleriyle baktıklarıdır. Sonra bu çocuklardan çok azı, ama çok azı, annelerinin ve babalarının gözlüklerini bir kenara koyarak, kendi gözlerinin miyop veya hipermetrobuna göre gözlükler edinebilirler. Kendimi geç olsa da bu gözlükleri edinebilenlerden sanıyorum.

Boğazın mavi ve serin sularına bakıyorum anne.

Ben eğer bir yere gömüleceksem, bu yer, renklerin mavisi olmalı.

Ben eğer bir yere gömüleceksem, bu su gibi saf, su gibi yumuşak olmalı. Daha doğrusu, tek kelimeyle su olmalı.

Sudan aldığıma inandığım, "Can" denilen kutsal emaneti, yine "Su" ya iade etmeliyim.

Tıpkı çiçek gibi. Tıpkı yaprak gibi.

Mavi sulara bakarken, mavi bir çiçek düşünüyorum. Hayatı, bir mevsim bile sürmeyen mavi bir çiçek.

Bunu "Hızlı yaşa, genç öl, cesedin yakışıklı olsun." çarpık mantığıyla açıklamamak gerekir. Zira, çiçekler hızlı yaşamaz, uslu yaşarlar.

Ve çiçekler, toprağın derinliklerinde çamur yiyerek kendisine renk toplayan köke, bir mevsimlik hayatı sonunda vefa borcunu ödeyerek ve onu büyük bir teslimiyetle, bir başka çiçekte mor veya sarı olmak üzere toprağa renk olarak bırakırlar.

Yeşil yapraklar da öyledir. Onların ömrü üç mevsimdir ama nihayet bir yılı bile tamamlayamaz. Tomurcuktan gazele dönüş safhasında her hali güzeldir. Dağların nefesini, rüzgarı bekler. Rüzgar bir iki sallar. Sarı yaprak, dalla son defa öpüşür. Rüzgarın kollarına teslim eder kendisini. Toprağa, bize hazin görünen bir yolculuk başlar.

Benim köprü ile su arasındaki yolculuğum gibi. Yaprak nasıl özüne, toprağa dönüyorsa, ben de aslıma "su" ya döneceğim.

Fakat, bu köprüye gelip her bakışımda, içimden bir ses canlanıyor, elleniyor, dilleniyor ve beni görünmez ama güçlü bir şekilde atlamaktan men ediyor.

Atlayamıyorum anne.

Mavi mi beni beğenmiyor, su mu bilemem ama, kendime kıymayı bile beceremiyorum.

Benim yerime yapamayacağınız tek şey; intihar etmek, onu da başaramıyorum.

Bu kaçıncı gelişim, kaçıncı boynu bükük dönüşüm.

İçimde kocaman bir boşluk.

Yine rüzgarların fısıldadığı bir ses;

Bu boşluğu kim doldurur?

Sen ve babam, hemen her yerde ve her zaman göğsünüzü gere gere;

"Çocuğumuza hiç kimsenin sağlayamayacağı düzeyde bir yaşam sağladık. Hiçbir eksiği yok. Hiç çalışmasa ve sadece sırt üste yatsa, ona ve torunlarımıza yetecek kadar gayr-ı menkul, kira ve menkul faizi bıraktık" deseniz de, bu boşluğun nedenini açıklamaya yetmiyor.

Evet, belki ardınızdan kötü düşünüyorum. Belki bu mavilik kötü düşündürüyor. Ama bir özelliğiniz var ki, bunu mutlaka belirtmem lazım.

Bana, maddi açıdan hiçbir eksik bırakmayacak kadar mükemmel bir dünya hazırladınız. Bununla övünebilirsiniz. Cebim hiçbir zaman parasız kalmadı. Arzu edip de alamadığım ne elbise oldu, ne araba. Sırf ben avamla bir arada olmayayım diye villamızın önüne havuzlar yaptırdınız. Beraber yüzmemiz için arka-

daşlarımı bile siz buldunuz. Maddi bir testten geçirdikten sonra, gelir düzeyi bize yakın ailelerin çocuklarıyla bu havuzu paylaşmamı uygun buldunuz.

Arkadaşlarımı da siz belirlediniz.

Onlar da benim gibi maddi sorunu olmayan gençlerdi.

Çok iyi bir grubumuzun olduğunu sanıyor, hatta her yerde bunu bile övünme, gururlanma vesilesi yapıyordunuz.

Çünkü siz seçkindiniz ve çocuğunuzun grubu da seçkin olmak zorundaydı. Ben sizin gururunuzu okşamak için böyle bir toplumun içinde olmalıydım. Bu grubun bir çok elemanı kokainman olsa bile.

Bu boşluğu kim doldurur?

Bir ses "Bu boşluğu doldurursan kurtulursun diyor."

İçimdeki boşluk sonsuz kadar geniş...

Sonsuz kadar geniş bir boşluk ne ile dolar ki?

Abim veya Ablam

Seni düşünüyorum anne. Seni ve babamı. Ailemizi düşünüyorum anne. Kime sorarsanız sorun, "Anne" denince aklına "Merhamet, şefkat ve fedakarlık" gelir. Ama benim aklıma, sizin anlattıklarınız yüzünden "Merhametsizlik, şefkatsizlik ve korkunç boyutta bir bencillik" geliyor.

"Nereden çıkarıyorsun, kim öğretiyor sana bunları?" diye çocukluğumda olduğu gibi bağırdığını duyar gibi oluyorum. Bana bağırma anne. Çünkü artık senden korkmuyorum ve dahası dünyaya senin ve babamın gözlükleriyle bakmıyorum.

Benim abim yok anne. Ablam da. Niye "Yok" olduğunu bilmiyorum sanıyorsun. Küçüklüğümde, babamla konuştuğunda açıkladıklarını kavrayamadığımı, kavrasam bile unuttuğumu sanıyorsun değil mi? Yanılıyorsun anne. Hem de çok yanılıyorsun.

Babamla konuştuğunuzu hatırlıyorum. Muhtemelen benim anlamadığımı, anlasam bile ileride hiç hatırlayamayacağımı sanıyordunuz. Oysa ki o laflar benim hafızama öylesine derin kazınmıştı ki, üzerine çöken diğer hatıra kırıntıları bu derin yazıyı ne silmeye ne de örtmeye muktedir olabildiler.

Evliliğinin ilk yılında, bir bebeğe hamile kalmıştın. Fakat o yıl, yaz tatilinde Kanarya adalarına gidecektiniz. Düşündünüz, taşındınız. Babam en sonunda, "İleride yine çocuğumuz olur ama balayı yapma imkanımız olmaz. Üzme tatlı canını, aldırırız olur biter." demişti. Sen önce biraz itiraz ettiysen de sonra tıpış tıpış gitmiştin jinekologun kliniğine. Abimi veya ablamı öldürmek için.

Sonra Kanarya adalarında nefis bir tatil yapmıştınız. Kanarya adalarında, kanarya sesi de dinlediniz mi bilemiyorum ama, kararttığınız o hayatın sahibi olan benim ablam veya abim ne kanarya sesini duyabildi, ne de kanarya sarısını görmeye fırsatı oldu.

Bu sizi üzmedi mi bilmem ama beni hep derinden yaraladı.

Bu itirafınızdan sonra ben hep, aldırılan çocuğun ben olabileceğimi düşündüm. Benden önceki çocuğun ayağını kaydırıp, onun tahtına oturduğum hissine kapıldım hep. Ve sizi, minicik bir bebeği gözünü kırpmadan öldürebilecek kadar cani görmesem de, merhametle barışık olmayan birileri olarak gördüm.

Affet beni anne belki böyle görmekten dolayı ben hatalıydım. Ama beni de anlamaya çalışın. Dünyanın her güzelliğini görüşte, bir abimin, bir ablamın olmasını ve bu güzellikleri onlarla paylaşmayı istedim. Siz isteseydiniz bir kardeşim olabilirdi. Bir konuşmanızda, "Çocuksuz aileler belki, çocuklarının olmadıkları için üzülüyorlardır ama, aslında onlar ne kadar hür, ne kadar özgür. Ağaca çıksalar pabuçları yerde kalmaz" diye onlara imrendiğinizi belirtmiş ve benim

bile sizin için bir yük, bir ayak bağı ya da ağaca çıktığınızda yerde kalan bir pabuç olduğumu düşünebileceğimi hesaba katmamıştınız.

Boğazın serin ve mavi sularına bakıyorum anne.

Ve boğazın mavi ve serin suları, hüzünlü bir sesle abimin veya ablamın şiirini okuyor. Benim hayatımın da birinci şiirini;

Yaşamak İstiyorum

Ben sizin yavrunuzum, duyun benim sesimi,
Mor renkli baharlardan almadan hevesimi.
Dünya size de yeter, kesmeyin nefesimi.
Bir güneş, bir renk görmek belki çok şeye değer,
Beni öldürme n'olur, anne, annemsen eğer.
Bilemem yavrusunu çiğ çiğ yer mi akbaba?
Öldürür mü neslini akrep bile acaba?
Ben senden bir parçayım, beni yok etme baba.
Yaşamak istiyorum, yaşayan beni anlar
Baba! Bu arzuyu sen yaşadın bir zamanlar.
Doğmadan yaşayamam, yok olmanın yasını,
Kuş sesleri silmeden kulağımın pasını,
Hazırlamayın bana bir idam sehpasını.
Bir masumun kanını koymayın arkanızda,
Şu küçücük ellerim, mahşerde yakanızda.
İnancınız zayıfsa, bu yüzden yoksulsunuz,
Merhametiniz yoksa, geçmez akçe, pulsunuz.

Rızkı veren Allah'tır, sizler yalnız kulsunuz.
Baba, sana mı düştü idam ipimi çekmek,
Oysa bana yeterdi, bir kaşık aş, bir ekmek.
Baba, yüzünü göster, utanmazsa kızarıp,
Anne, yeter dünyada ve mahşerde bu ayıp,
Yamyam hisleri baskın, insani duygu kayıp.
Siz zalim olursanız, acıyacak bana kim?
İdam hükmümü veren anne ve baba hakim.
Canlar yok pahasına, dünya ne biçim pazar?
Hangi el, hangi kalem benim halimi yazar?
Modern tıp mı kazıyor, ana karnında mezar?
Hala kararlıysanız, öldürün beni tamam,
Anne, baba değil de, yamyam mısınız yamyam?

En

Ve çocukluğumu hatırlıyorum. Çok güzel bir kadındın anne. Zaten babam seni, "okulun en güzeli" seçildiğin için tercih etmişti. Babam da, çevremizin "en" zenginiydi. Sizin evliliğiniz biri kız biri erkek iki insanın bir araya gelmesinden öte, en'lerin birleşmesiydi. Bu mantıktan hareketle benim de hep "en" olmamı beklediniz.

Her boy aynasına bakışında "manken" gibi olmakla övünürdün. Bu yüzden diğer kadınlarla eğleniyor, gıyaplarında onlarla alay ediyordun;

Yazlık komşun Safiye Hanım için; "Patates torbası gibi." diyorken, görümcen için de "Yerden bitme." ifadesini kullanıyordun.

Ama o eğlendiğin görümcen, yani benim halam, çocuğunu emzirdi anne. Göğsünün bozulması kaygısından uzak, şefkati yudum yudum, katre katre içirdi yavrusuna.

Asla beni emzirmedin.

Çünkü "En güzel vücudun" "en"siz kalır, sadece güzel olurdu. Bu tehlikeyi benim için bile göze alamazdın.

Evet, ben de "en" olmak zorundaydım. En güzel çocuk. En temiz çocuk. Benim idrarım bile diğer bebeklere, diğer çocuklara benzememeliydi. Onlarınki gibi kötü değil, zambak gibi, kolonya gibi güzel kokmalıydı. Ama beceremedim anne. Ne yapayım benimki de onlarınki gibiydi.

Siz en mutlu aile görünümünü vermeliydiniz. Bu gerçekte mümkün olamadığına göre, rol yapmanız gerekecekti.

Anne, bu rolü sen çok iyi oynadın. Zaman zaman ben bile inandım, bizim çok mutlu bir aile olduğumuza.

Ama babam, rolünü ezberlememişti. Jest ve mimikleri onun mutsuz olduğunu ele veriyordu. Ben; oyunun en küçük kahramanı, hayır hayır kahramanı değil figüranıydım. Rol gereği bile olsa, mutlu göründüğünüz anlarda ben de mutlu oluyordum zaten.

Beni, sırf bir oğlunuz, hem de bakımlı bir oğlunuz olduğunu göstermek için yanınızda götürme zahmetine katlandığınız toplantılarda, birbirinize olan hitaplarınız, "Canım, hayatım, tatlım, sevgilim, bir tanem, şekerim" olmasına rağmen, bunların hiç birini cimrilik edip evde sarfetmediğinizden dolayı ne kadar üzülüyordum.

Ele karşı en mutlu aile tablosunda ki başarınızı ayakta alkışlıyorum. Bir rol bu kadar güzel oynanır.

Evet, madem sizin çocuğunuzdum, en mutlu çocuk ben olmalıydım. O kadar zengindiniz ki; parayla mutluluğu bile alabileceğinizi düşünüyordunuz. Size mutluluğa giden yol, bir başkasıyla boy ölçüşmek,

onu geçmek, onu ezmek, sizin ne kadar güçlü, karşıdakinin ne kadar zayıf olduğunu ispatlamaktı.

En güzel yazlık sizin yazlığınızdı.

En iyi tatili siz yapardınız.

En uzak diyarlara siz giderdiniz.

Sizin arabanızın değeri, dolayısıyla özellikleri, herkesi sollardı.

Sizin çevreniz en genişti.

Sizin kredi kartınızın limiti bile en yüksekti.

O zamandan seziyordum ki, siz "en" siz mutlu olamazdınız.

Sizin çocuğunuz farklı olmalıydı. En güzel oyuncaklarla o oynamalıydı.

Eşi, benzeri olmayan en güzel elbiseyi ben giyeceğim diye, kendisine özene bezene elbise diken terzisini, bir başkasına da bu elbiseden yapmasın diye öldürten bencil kralı hatırlıyorum sizin bu hallerinizi düşündükçe.

Yurt dışından sadece beş tane getirtilen şapkaların hepsini, sırf senden başkası almasın, benzerini giyen olmasın diye satın aldığını düşündükçe senin adına utanıyorum anne.

Ve işte bu mantıktan hareketle benim oyuncaklarımı bile siz seçtiniz. Hep pilli, dijital, ekranlı oldu oyuncaklarım. Stres atmak yerine stres aldım o oyuncaklardan. Atari ilk önce bizim evimize girdi. Çünkü o günlerin "en" yeni ve "en" erişilmez oyuncağı oydu.

Sonra bilgisayarla tanıştırdınız beni. Daha erişil-

mez göstermek amacıyla, bilgisayar demek yerine "kompitür" demeyi tercih ettiniz.

Vicdanınız rahattı. Önüme attığınız oyuncağın bütün zamanımı alacak kadar geniş özellikleri vardı. Siz her yerde bunu övüne övüne anlatırken benim de çok mutlu olacağımı sanıyordunuz. Size göre ben bilgisayarla mutlu olmak zorundaydım çünkü çağın en yeni en güzel ve en pahalı aracı oydu.

Sonra da, gençliğe adım bile atmamışken internetle tanıştırdınız beni. Çünkü onunla da övünecektiniz.

Babam hangi gazinoda içip, sen hangi poker partilerinde zaman öldürürken ben de, internetin mahrem sırlarını keşfediyor, körpecik dimağımda onarılması imkansız yaralar açacak bölgelerde dolaşıyordum.

Abimle ablamın olmamasından doğan boşluğu hiç değilse iyi birkaç arkadaşla doldurmak yerine, elektronik bir devin soğuk ekranında teselli aramamı sağladınız.

En mutlu çocuk bizim çocuğumuz diyordunuz, göğsünüzü gere gere. Çünkü o zamanlar hiç kimsede olmayan oyuncaklar bende vardı.

Bilgisayar çocuğunuza her şeyi verirdi. Mutluluğu bile.

Ama şunu unuttunuz; bilgisayar benim saçımı okşamıyordu anne. Bana "Canım yavrum" da demiyordu.

Altın Parmaklıklar

İstanbul'un en lüks kreşine limuzinle götürüldüğüm günü hayal meyal hatırlıyorum. Babamla beraber seçmiştiniz bu kreşi ve herkese kreşten bahsederken; oyun bölümleri diğer bölümlerden pirinç parmaklıklarla ayrılıyor diye övünüyordunuz.

Evet, pirinç gibi değil, altın kaplama gibi duruyordu. Parıl parıl parıldıyordu. Ve ben işte o güzel parmaklıkların arasında mutlu değildim.

Evet, çok güzel oyuncaklarımız vardı. Belki birçok çocuk evlerinde bu oyuncaklarla oynamayı hayal bile edemiyordu. Yerler çiçek desenli halılarla bezenmişti. Müdiresinden öğretmenine kadar herkes ellerinden gelen gayreti gösteriyor, bizim mutlu olmamızı sağlamaya çalışıyordu.

Anne ve babalar, kendilerine ağır gelen bu karakteri, bir başkasına, güçlerinin simgesi paraları karşılığında oynatırlarken vicdanen müsterih, her bakımdan rahat oluyorlardı her halde.

Evet, benim kreş masrafım, o yuvaya hep limuzinle bırakılışım da sizin övünme vesilenizdi.

Ben de kendimi şanslı, hem de çok şanslı hissetmeliydim. Ama öyle değildim. Hissedemiyordum. Rol

kabiliyetim yoktu ve bana anne ve baba rolü oynayanların karşısında "evlât" rolü oynayamıyordum.

Kreş, sıcacıktı. Kaloriferler çok güzel yanıyor ve neredeyse terletecek kadar iyi ısıtıyordu. Ama gönlümüzü ısıtacak kaloriferlerin çürüdüğü kreşte bize mutluluk yoktu.

Kendimizi makine civcivleri gibi hissediyorduk. (Bu sözü kreşi ziyarete gelen bir bayandan duymuş, yıllar sonra manasını anlayabilmiştim)

Ahh, teknik. Şimdi civcivler annelerinin sıcaklığını hissetmeden doğuyor, büyüyor ve ölüyorlar.

Ve teknik övünüyor: Tavuksuz kuluçka yaptık ve civciv üretimine ivme kazandırdık.

Toprağa değmeden, kursağına taş düşmeden yetişen tavuklar ve yumurtadan sarıyı çalan teknik, tavuktan annelik duygularını söküp olan insanlık, kreşi icad ettiği için de gururludur herhalde.

Bütün bunlarla övünen teknik ve insanlık, mutluluğu, huzuru, şefkati, merhameti ve daha bir çok güzel duyguyu sunmanın formülünü asla bulamayacaktır.

Dünya, yaratılışın tersine olan her müdahaleyle insanoğlundan mutluluğu ve huzuru alacak, stresin koynunda, vehimlerle boğuşup durulacak bir hayat tarzına mahkum edileceğiz.

Ve ben, şu mavi ve serin sulara bakarken, bir şimşek hızıyla bu hatıraların gözümün önünden gelip geçişini yaşıyor ve size, altın parmaklı modern hapishanem için teşekkür edemiyorum.

Anne, keşke sinene yatıp kalp atışlarının ritmiyle, gittiği uzak diyarlardan mutluluğu, sevgiyi çağırabilse, o sıcaklıkta rengarenk çiçeklerle dolu rüya alemlerine yolculuk edebilseydim.

Ve keşke hayatımın ikinci şiiri KREŞ adını almasaydı..

Kreş

-Beni sıkı sar anne-

Babam hasret, annem dert, adım Masum, yaşım üç,

Bu parmaklıklar niçin? Nedir işlediğim suç?

Benim acı halime sanmam bulunsun bir eş,

Bedenime, ruhuma vurulan zincir; Kreş

Evet, belki sırtım pek, karnım tıkabasa tok,

Ama bence bunların fazla bir önemi yok

Ben ruhumu saracak yorganı arıyorum.

Bakıcılardan korkup sessizce ağlıyorum.

Çocuğa bayram; anne kollarında yatışı,

Benden çaldığınız şey, annemin kalp atışı.

Annemi hatırlarım, geçiririm kaç kez iç,

Arabalar, bebekler,oyuncaklar bence hiç.

Sevgiden ve şefkatten anne kalbi dokuyun

Bakın nemli gözüme, hasretimi okuyun.

Mümkün mü şu yabancı anne yerini tutsun?

Mümkün mü şu iğneli yatak beni uyutsun?

Sabah sekiz, akşam beş, sarar hüzünün ağı,
Kreşleri ısıtmaz kalorifer sıcağı,
"Yavrum" diyen annenin şefkatinden mahrumuz,
Ağlarken gülme rolü oynamaya mahkumuz
Oyna derler oynarız, yatın derler yatarız,
İsyankar duyguları içimize atarız.
Oynasa da zevk almaz çocuk böyle komutla,
Uyusa da rüyalar süslenemez umutla.
Gülünce gül açmayan yanaklar bize ait.
Zorla uyurken gözden dökülen yaşlar şahit.
Biz kreş zindanında mutlu değiliz bilin!.
Ağlayan çocuğunuz... Gelin yaşını silin.
Ölüm bir kere olur, her gün ölme, gel anne,
Olmasın aramıza kreşler engel anne.
Kreşte hüzün büyür, gülüşler susar anne.
"Yavrum" de ve bırakma, beni sıkı sar anne!

Parça Parça

Bir yaz günüydü. Evde, her zaman olduğu gibi, bakıcım Gürcü Hanımla beraberdik. İlköğretim okulunun birinci sınıfını üstün bir başarıyla bitirdiğim için bana en lüksünden bir bisiklet almıştınız. Güneş ufka yaklaşmış, ilk busesini kondurmasına az kalmıştı.

Bulunduğumuz yerden bir hayli uzaklaştım. Babamın eve gelmeden önce uğramayı alışkanlık haline getirdiği yazlık gazinonun önünden geçerken, içeriye bakmayı düşündüm.

Önce seni gördüm anne sonra da babamı.

Babam, bir süre sonra beni fark etti. Yüzünü ekşitti. Babalar oğullarını gördüklerinde hiç yüzlerini ekşitirler mi? Beni gördüğüne sevinmediğini çok açık bir şekilde gördüm. Benden utandı! Hani çocuklar ilk sigaraya başladığında, büyüklerinden birini gördüğünde utanır, kızarırla ya. Babam o anda aynı durumdaydı. Yanındakinin omuz başını tutan eli yanına düştü.

Benim daha bir şey söylememe fırsat bırakmadan, senin olduğun masayı işaret ederek;

– Annen orada arkadaşlarıyla oturuyor. Onun yanına git, dedi.

Demek ki birbirinizden haberiniz vardı. Babam iş arkadaşlarıyla ve sekreteri olduğunu sandığım insanlarla içip coşuyordu, sen de yakınlık derecesini bilmediğim arkadaşlarınla.

İkinizin de birbirinizden haberi olduğu belliydi. Kıskançlık kelimesini çağdışı bulduğunuz için silmiştiniz sözlüğünüzden.

Bisikletin pedalına ilk defa öylesine hırsla ve öylesine hızla bastığımı hatırlıyorum. Sizden kaçmak ve benimle ilgilenmeyişinizi protesto etmek için hızla uzaklaşıyordum gazinodan. Ne kadar gittim, nereye doğru gittim bilemiyorum. Ama o gün, o hızla bir kaza yapmadığıma, bir kamyonun altına girmediğime hâlâ şaşırıyorum.

Evet, biz modern bir aileydik. Karının ve kocanın birbirlerine, çocuğun da her ikisine ayak bağı olmadığı, karışmadığı bir aile.

Evlilik, bilmem hangi ünlü tanıkların önünde, bilmem hangi belediye başkanının bizzat kıydığı ve trilyonların sarf edildiği bir tören demekti sizin için. Bunu yapmıştınız. "Çocukları olmuyor" demesinler diye, canınız istediğinde sevmek, başarılarıyla gururlanmak için de benim dünyaya gelmemi istemiştiniz.

O gün o gazinodan ayrılırken ne kadar yalnızdım biliyor musun anne, ne kadar yalnız?

Kahkahalarınız beni kapıya kadar uğurlarken, ne

tür duygular içinde olduğumu anlatmaya kelimeleri yeterli bulmuyorum.

Biz çağdaş bir aileydik anne. Çağdaş olmayı başarmıştık ama asla mutlu bir aile olmayı başaramadık.

Servetimiz buna yetmedi.

...

Sabah kahvaltımı hizmetçi hazırlardı. Zira sen benim okula gittiğim saatlerde uyanamazdın. Sabahları erken uyanmayı ancak gece yarısından önce yatanlar başarabilirdi. Sense anneciğim, çok sevdiğin kumarından başını kaldırdığın zaman neredeyse güneş doğmak üzere olurdu.

Kumar masasındayken hiç düşündün mü anne; yavrunun yorganını kim örtüyordu? Senin kumarın, yavrunun üstünü örtmekten daha önemli olduğu için sana bu şekilde hitap etmeyi ukalalık olarak görmüyorum.

Genel ahlâk kuralları, anneye ve babaya saygıyı önerir. Doğrudur da. Ancak, anne ve babalar da bu saygıya layık olmak için, kendilerinden beklenen ilkeli hayatı yaşamalıdırlar herhalde.

Uyurken ve uyanırken yanımda bulamadığım anne, ne kadar annedir?

...

Boğazın mavi ve serin sularına bakıyorum anne. Yüksek sesle düşünüyorum. Zaman zaman sesimi bir rüzgâr alır da mutlu çocukların olduğu mutlu ailelere götürür diye susuyorum. Rüzgârdan utanıyorum.

Senin babamla, olağan kavgalarınız olurdu.

Her pazar sabahı, şayet babam iş gezisinde değil ve sen de, bir şeylere kızıp, valizini alıp otele gitmemişsen, olağan kavgalarınız olurdu. Kavga yapmak için sebep bulma konusunda sizin gösterdiğiniz başarıyı, başka hiçbir karı kocanın gösterebileceğine inanmıyorum.

Bilmem hangi tarihte, bilmem hangi iş adamının balosuna giderken, senin tak deyip de, babamın takmadığı kravattan tut da, evliliğinin ikinci ayında gitmek istediğin ama gidemediğin Miami seyahatine kadar her şey olağan kavga pazarının malzemelerindendi.

Bazıları ise Gerze Horozları gibi dövüştürülmek için. (Hayatımda basitlik olmasın diye hiç horoz göstermediniz ama belgesellerden izlemiştim.)

Babamın kuru gürültüde senin eline su dökmesine imkân yoktu. Sen zavallı adamın üzerine atılacak gibi olurdun hep. Hamlelerin ilki hep senden gelirdi. Hep içimden, "Acaba annemin dövüş çıkarma sebepleri için ayırdığı bir not defteri var da, Cumartesi akşamları bu deftere mi göz atıyor" diye düşünmüşümdür.

Siz kavga ettiğiniz zaman, benim ne çektiğimi, neler düşündüğümü, neler hissettiğimi hiç düşündünüz mü?

Betimin, benzimin attığını görmeyecek kadar hırs bürürdü gözlerinizi.

Kaç sefer ayrılmayı, boşanmayı telaffuz ettiniz. Nafaka pazarlıkları yaptınız gözlerimin önünde. Ödüm

koptu. Ama senin istediğin trilyonluk nafakalardan dolayı babam yanaşmıyordu. Ben de için için seviniyordum.

Ama hep merak ederdim; inceldiği yerden ne zaman kopacak diye.

Ve aynı gün akşam her yer sütliman olur, takmış takıştırmış vaziyette, arabanın arkasına kurulup baloya veya partiye giderdiniz. Gerçek yüzlerinizi evde bırakırdınız.

Tebessüm eden bir suratla, birbirinize, birkaç saat önce ettiğiniz galiz sözleri hiç hatırlamadan, iltifatlar yağdırırdınız.

Olağanüstü kavgalarsa, ikinizden birinin basında, birbirinizin hoşlanmadığı bir tarzda boy göstermenizin hemen ardından vukuu bulurdu. O zaman, mutlaka birinizden biriniz evi hiç değilse bir haftalığına terk ederdiniz.

Önceleri hep merak eder, merak etmenin ötesinde korkardım; "Ya eve dönmezlerse diye".

Sonra, evi terk etmeniz, adi vakalardan olmaya başladı. Sıradanlaştı.

Biz nasıl bir aileydik anne.

Ekranda Bulanış

Babam, çok iyi bir babalığın örneğini vermek için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Akraba ve komşularımız arasında DVD ile ilk tanışan bendim. Amerika'dan, Almanya'dan, Hollanda'dan internet kanalıyla DVD'ler getirtti. Kiminde yaşıma uygun çizgi filmler vardı, kiminde normal filmler. CD kalitesinde müzik dinlemem için hem CD çalar aldı.

Sınırsız internet imkânları sağladı.

Güzel oyuncaklardı bunlar benim için. Fakat nihayet dört duvar arasında ve bedenim görünmeyen bir bağla koltuğa bağlanmış vaziyette yıllarım geçti. Gözlerim bozuldu ve hepsinden önemlisi ekran, beynime, bu mavi ve serin sulara bakarken iyice fark ettiğim bilmem kaç GB'lık, lüzumsuz bilgi yükledi.

Ben ekrandaki sanal bir dünyayla haşır neşirken, dünya ile, akranlarımla ve doğayla ilişkilerim en alt düzeyde seyretti.

Okula gittiğimde bilgisayarın paint programında resim yapmaya, emrettiğimde her yeri boyamaya alıştığım için, kalem tutmayı ve resim yapmayı en geç öğrenenlerden biri ben oldum.

Resim dersinde yaptığım ineğin rengini yeşile boyadığımda, öğretmenim, "Sen hiç yeşil inek gördün mü?" diye sormuştu.

Ben yeşil inek değil, hiç inek görmemiştim. Ekrana bağlı bir çocukluğum hatta gençliğim olmuştu.

Güzel genç kızların, yine o senaryodaki gibi bana delice âşık olacaklarını beklediğim için, uzun süre karşı cinsle uygun bir diyalog kuramadığımı, bunun da her anı ayrı bir tutarsızlık gösteren gençliğimde bir yara açtığını itiraf etmek isterim.

Benim hayalimdeki sevgililer, DVD veya CD'lerde tanıdığım efsanevi güzellerdi. Kötürüm bir kızın, beyaz atlı prensini beyhude bekleyişi gibi ben de öyle bir güzel bekledim.

Her kızda bir eksik yön buluyordum.

Her yönüyle güzel olan bir genç kıza, "Ahh keşke kulakların da biraz küçük olsa" dediğimde, alınmış, "Senin de burnun biraz daha biçimli olabilirdi" diye karşılığını vermişti.

Beni öylesine gururlu yetiştirmiştiniz ki, bende de bir eksiklik olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sonra aynaya baktığımda, o ekranların pembe dizilerindeki erkekler kadar yakışıklı olmadığımı farkettim.

Beyaz cam beni gerçeklerden uzaklaştırmıştı.

Bana çok iyi vakit geçirttiğini sandığınız ekranın, körpe dimağımda ne derin yaralar açtığını siz bilmediniz, bense uzun süre farkedemedim.

Senin günlerine, babamın da iş seyahatlerine giderken gönlünüzün rahat etmesi için bana sundu-

ğunuz bir zaman geçirme aracıydı ekran. Sizin içiniz rahattı. Sizce oğlunuz, birçok çocuğun özenip de elde edemediği, bir çoğunun da hayal bile edemediği imkânlarla iç içeydi.

Okumamı önerdiğiniz ve hatta okumam konusunda baskı yaptığınız kitaplar hep yabancıydı. İngiliz romanlarında, İtalyan Pembe dizilerinde kendimi bulamadım. Onlar gibi düşündüm, onların hissettiklerini duydum. Köpek mamalarına ot, tavuk yemlerine et ve kemik karıştırılıp hayvanlarda dejenerasyon meydana geldiği gibi, bende de gariplikler oluştu. Ama bir adaptasyon bozukluğu vardı. Çevrem Türk ve Müslümandı, onlarsa yabancı ve başka dinlerden.

Maya tutmadı. Aşı meyve ağacına yaramadı.

Ben ruhu başka, duygusu başka, ülküsü ve hedefi garip bir yaratık olup çıktım.

Irkçı olmamam için "Türk" olduğum vurgulanmadı.

Gerici olmamam içinse İslamiyet'le arama yedi kat magnetik engeller koydunuz.

Yemeğe besmeleyle başladığım bir gün;

– İmamdan ders mi aldın? Diye azarlandığım günü unutamıyorum.

Oysa ki imamdan falan değil, onu da bir yerli filmden öğrenmiştim. Aslında filmlerden öğrendiğim kadarıyla bir papaz kadar olmasa da, Hıristiyan ayini yapabilir, yemeklerde onlar gibi davranır, duaların sonun da "Amen" diyebilirdim.

Seyretmemi uygun bulduğunuz ve önerdiğiniz film-

lerin hepsinde, gerek Yahudi ayinlerine gerek Hıristiyan inançlarına sık sık yer veriliyordu.

Kilisede neler konuşulduğunu, bir Hıristiyan ölünce mezarında ne gibi işlemler yapıldığını çok net bir şekilde biliyordum.

Ama "bayram namazı" dahil hiçbir namaza gitmediğim için, Müslümanlığın gereği olan namazın nasıl kılınacağından haberim yoktu.

Allah geçinden versin ama anne, sen veya babam öldüğünde cenaze namazınızı kılacak bilgim bile yok, haberiniz olsun.

Ben de ne garip şeyler düşünüyorum değil mi? Belki siz evet belki siz cenaze namazınızın kılınmasını bile istemiyorsunuz ama adet olsun gibilerinden kılınmasında da bir sakınca görmüyorsunuz. Yeter ki alkışınız bol, katılanlarınız kelli ferli adamlar, bakanlar, milletvekilleri, işadamları, sanatçılar falan olsun. Görkemli hayatınızın son töreni de, yaşadığınız hayat tarzına uysun.

...

Bana bu düşünceleri kimin aşıladığını, sizi eleştirecek bu kelimeleri nereden bulduğumu, dini duygulardan niçin sık sık bahsettiğimi merak ediyorsunuzdur herhalde.

Her şey aslına dönermiş. Benim, dedemden bahsederken;

"Cahil adamdı. Okuması yazması yoktu. Bir namaz kılar, öteki dünyada hesap vereceğine inanırdı. Aza kanaat eder, haramdan çok korkardı" diye biraz da

acıyarak bahsederdiniz. Herhalde ben biraz ona çekmişim. İçimden bir ses, namaz kılmamı söylüyor.

Korktuğunuzu görür gibi oluyorum.

Alkol aldığımı, hatta kokain çektiğimi bilseniz bu kadar üzülmezdiniz. Evet sayenizde onları da denedim. Sevginiz, şefkatiniz, yakınlığınızla dolduramadığınız gönül boşluğunu onlarla doldurmak, tatmadığım mutlulukları onlarda aramak için denedim. Ama onların da çaresiz, onların da aciz kaldıklarını gördüm. Ve arayışlar beni dine kadar götürüyor.

Sizin için uçuruma götürüyorla, dine götürüyor arasında bir fark olmadığını biliyorum ama, ne yaparsınız ki gerçek böyle.

Kandiller Niye Yandı

Yaşım yedi miydi sekiz mi iyi hatırlayamıyorum. Sultanahmet köftecisinde köfte yemiştik. Oradan ayrıldığımızda vakit akşamdı. Karanlık basmıştı. Sultanahmet Camiinin altı minaresinde ışıklar yanıyordu. O manzara öylesine hoşuma gitmişti ki sordum;

– Minarelerin ışıkları niçin yanıyor?

– Onlara kandil deniyor, ama niçin yandığını bilmiyorum, demiştin.

"Kandil" kelimesi çok hoşuma gitmişti. Söylenişi bile bana huzur vermişti sanki.

Babam yardımına koştu ve cevabı o verdi;

– Herhalde bu gün özel bir gün.

Tabii ki özel bir gün olmalıydı. Her akşam kandillerin yanmadığını ben de biliyordum.

Kandillerin niçin yanmadığını bilmemeniz bende büyük bir merak uyandırdı. O manzarayı unutamadım. Koyu lacivert akşam semalarına doğru ince birer kalem gibi yükselen bu renkli minareler, zihnimin derinliklerine de uzanmış ve ömrümde gördüğüm güzel manzaralar listesinin baş köşesine kuruluvermişti. İnsan, hayatında, her gün, her hafta, her ay ilginç gö-

rüntülerle karşılaşabilir. Ama bunlardan öyleleri vardır ki yıllar sonra bile çok net bir şekilde hatırlanabilir. İşte bu minareler de benim gönlümde, ruhumda ferahlatıcı ve huzur verici bir hatıra olarak müstesna yerini aldı.

Sonra öğrendim. O kandiller, Peygamberimizin doğum yıldönümü olması münasebetiyle yanmıştı.

O gece bizde hiçbir iz bırakmadan, hiçbir farklılığa sebep olmadan geçti gitti. O zaman bu işin kritiğini yapamadım ama şimdi yapıyorum anne;

Yılbaşı geceleri bizde çok şatafatlı olurdu. Günlerce önceden hazırlanılır, üst düzey davetlilerin katıldığı şampanyalı âlemler yapılırdı. Bazen de özel eğlence yerlerine gider ve bir gecede, bir devlet memurunun bir yılda alacağı parayı harcar gelirdik.

Ama aynı heyecanı söz gelişi bir Kurban bayramında yaşayamazdık. Bazı hikaye kitaplarında gördüğüm kurbanlık kınalı koç bizim eve hiç gelmedi. Ben Kurban Bayramının niçin olduğunu hiç anlayamadım. Çünkü siz anlatmadınız.

O günlerde, gazetelerde kurban kesimlerini eleştiren yazıları gördükçe tüyleriniz diken diken oldu;

– İğrenç,

– Vahşet,

– Katliam gibi sözlerle nitelendirdiniz bu manzaraları.

Ve bana bunun bir ibadet olduğunu söylemek bir yana tam tersini yaparak, sert bir dille kınadınız.

Oysa yine yıllar sonra kendi muhasebe gücümle ba-

şardığım kadarıyla, benim asıl bayramımın bu olması gerektiği gerçeğine ulaştım. Kandillerin niçin yandığını açıklayamadığınız gibi, niçin kurban kesildiğini, fakirlerin bu bayramda nasıl sevindiğini, birbirine küsenlerin nasıl barışıp, eş ve dost ziyaretlerinin ne şekilde yapıldığını anlatmaya da hiç ama hiç yanaşmadınız.

Koyunların, koçların kesilmesine şiddetle karşı çıkıyordunuz. Ben de üzülüyordum doğrusu. Kesenlere katil gözüyle bakıyordum. Bana yememi önerdiğiniz jambonların, salamların, sosislerin ve burgerlerin hayvan kesilmeden nasıl yapıldığını sorduğumda ters ters bakmıştınız yüzüme. Tabii mantıklı bir izahını da yapamamıştınız.

Yaşım ilerleyip, artık bir genç olduğumda ise sorularım daha da acayipleşmişti size göre;

– Anne, ıstakozların canlı canlı haşlanışını, sırf sizin yemeniz için bu işkenceyi çektiğini nasıl karşılıyorsun, dediğimde,

– Bazı şeylerden anlamazsın, diye kesip atmış, aslında cevap vermekteki acizliğin bir örneğini sergilemiştin.

Ve benim hayatımdaki, sizin bir türlü anlayamadığınız boşluğun temeli, "Kandiller niçin yandı?" soruma veremediğiniz cevapta yatmaktadır.

Şu kısacık ömrüme geri dönüp baktığımda, bizim eve Ramazan'ın hiç uğramadığını görüyorum.

Ben, halktan kopmuştum. Bana çizdiğiniz çemberin içinde sıradan halk yoktu. Hani sizin aşağılayarak,

düşünmeyi, yemeyi, eğlenmeyi, gezmeyi bilmemekle suçladığınız avam.

Keşke biraz avam kalabilsek, biraz avam olabilsek. Onların kalplerinin büyük bir bölümünü kaplayan sevgiden, hoşgörüden, insanlıktan, merhametten nasibimizi alabilsek.

Ben sizin hiç sadaka verdiğinizi görmedim anne.

"Bu parayı biz kazandık. Biz harcarız" mantığı bizim dünyamızın hakim mantığıydı.

Bu güzel ülkede çok güzel şeyler oluyordu oysa.

Ekmeğini fakir kardeşiyle bölüşen yine fakir insanlar vardı.

Onlar azını paylaşmayı biliyordu.

Bizse, evet bizse çoğumuzun kırıntısını bile veremiyorduk.

Bencilliğin zirvesinde sırçadan bir taht kurmuş, kristal kadehlerden yudumladığımız gurur şarabıyla sarhoş olmuştuk.

Ve bana varlığı hep, para miktarımızın astronomikliğiyle öğünerek açıklamıştınız.

Fakat, sizin anlayamayacağınızı bile bile söylüyorum;

Varlıklılık ancak verebilmekle mümkündür.

Ve mutluluk ancak paylaşabilmekten doğmaktadır.

Saklambaç

Ben küçükken hiç sizinle oyun oynamadım anne. Çocuklar anne ve babalarıyla oynamalıydı bence. Saklambacın adını hikâye kitaplarından öğrendim.

Güneşli bir eylül günü babamın işyerine gittim. Odasında yoktu. Şaka yapmak için dolaba saklandım. Saklambaç oynadığımı sanıyordum. Benim düştüğüm durumu düşünebiliyor musun anne.

Sonra neler konuşmadılar ki.

Babam, seni boşayıp, onu alacağını söyledi.

"Çocuğunuz var ama?" deyince,

"Boş ver çocuğu. Ben ona bir ömür yetecek kadar servet bırakıyorum. Babalık görevimi yapıyorum. Özel hayatıma karışamaz." demişti.

Babam, bir anlık gönül oyunu için seni de beni de gözünü kırpmadan harcayacak bir yapıya sahipti.

Az sonra, sekreterle babam çıktılar. Benim bu manzarayı gördüğümden, konuştuklarını işittiğimden haberleri bile olmadı.

Evet anne. Boğazın mavi ve serin sularına bakıyorum.

Bu mavi ve derin suların ta derininde, babamın bu iğrenç sırrı gibi hiç kimseye söylemediğim bir görüntü daha var.

Benzer davranışları sende de gördüm anne.

...

Bir çocuğun anne ve babasıyla ilgili bu görüntüleri görmesi belki olgun insanlar tarafından yeterince kavranamaz.

Bu iki manzara, benim dünyama atom bombası bırakan iki ayrı uçaktı. Dünyam altüst olmuştu.

Bu benim görebildiğim, bu benim bilebildiğim sahnelerdi.

Belki birbirinize kahretmişsinizdir.

Belki birbirinizi serbest bırakmışsınızdır.

Ama bu arada olanın bana olduğunu hiç düşündünüz mü?

O günlerden sonra ikinize olan sevgimi ve saygımı kaybettim. Size karşı surat astım. Siz de bunu fark ettiniz.

"Bu çocuk son günlerde agresifleşti." diyor, sebebini bulmaya çalışıyordunuz.

Çok ünlü psikologlara götürdünüz.

Bu dünya, henüz benim gibi çocukların çok özel sırlarını açığa çıkarabilecek, kristal dünyalarını parçalayan nedenleri bulacak psikologu yetiştirmemiştir.

Hiçbir faydası olmadı bana.

Ben artık, akasya ağacına yuva yapan bir kuşun,

ağacın dibine vurulan balta sesini işittiğinde duyduğu huzursuzluğu yaşıyor, zaten pamuk ipliğiyle bağlı aile bağlarının ne zaman çatırdayacağını, yuvamızın ne zaman üstümüze yıkılacağını düşünüyordum.

"Her şeyi var ama yine mutsuz." diyordunuz benden bahsederken.

Babam, yaptığı her şeyi, sağladığı her imkânı başıma kakar gibi;

"Ben çocukluğumda bu imkanların yüzde birine sahip olsam göbek atardım." diyor, mutluluğun sadece sağlanan maddi imkânlarla doğru orantılı olabileceğini düşünüyordu.

O günden sonra ne zaman kızıl etekli ne zaman sarışın bir kız gördüysem, yuvamızı yıkacak bir canavar görmüş gibi ürperdim.

Ve o günden sonra, bütün kır saçlı adamlardan nefret ettim, anlıyor musun anne.

Üç Yabancı

Sen, babam ve ben. Çok nadir olarak yemek saatlerinde bir araya gelen üç yabancı. Eğer babam evdeyse, sen de bir yerlere gitmemişsen aşçımızın hazırladığı yemekleri beraber yeme mutluluğuna erişiriz.

Fakat bu mutluluk o kadar renksiz, bu beraberlik o kadar neşesiz, o kadar soğuk geçerdi ki. Bir sofra etrafında bir araya gelmemiz bir hafta aralıklarla olabilirse şükrederdim. Neşesiz de olsa, renksiz de olsa, nihayet bir aile toplantısıydı ve beni mutlu ederdi.

Bu yemek saatlerinde konuşulacak konu kıtlığı çektiğinizi sezerdim. Babam hangi usullerle nerelerden ihale kotardığını, nasıl vergi kaçırdığını, borsa hisselerinin son durumunu ve tahvil gelirlerinin tırmanışını anlatır zevkten dört köşe olurdu.

Senin anlatacak pek bir şeyin olmazdı anne. Çünkü genelde kumarda kaybederdin ve bunu da babama söylemek pek işine gelmezdi.

Beni çok iyi bir şekilde yetiştirecek kişilere emanet ettiğiniz için benim hakkımda konuşmazdınız.

Bense gerçekten sizin yanınızda bile yalnız bir hayatı yaşar dururdum.

Belki ülkemizde yüz kişide bir kişiye bile nasip olmayacak imkânlarla donanmış bir evde hapishane hayatı yaşıyordum.

Çok geniş ve lüks bir ev, çok rahat bir koltuk ve bu rahat koltukta beni görünmez zincirleriyle bağlayan son derece büyük kapasiteli bir bilgisayar.

İşte benim dünyam bundan ibaretti.

Evde birbirinize iltifat ettiğinizi görmedim. Bizim eve para girmiş, şöhret girmiş, makam girmiş, lüks girmişti ama, bütün bu giren şeyler evden bir şeyi kovmuştu; bu kovulan şeyin adı samimiyetti.

Holdingimizle ilgili çıkan haberleri titizlikle takip eder, yükselme grafiğimizle sarhoş olurdunuz. Hele hele katıldığınız gecelerde, mutlu bir aile rolüyle tebessüm ettiğiniz pozlarınız magazin gazetelerinin bir köşesini süslemişse o gün mutluluğun doruğuna çıkar, o haberi çerçeveletip asmayı düşünürdünüz. Yaptığınız rolü sabitleyen bu fotoğraftaki sahte mutluluğu bir türlü gerçeğe çeviremiyordunuz.

Ben sizin oğlunuz muydum gerçekten. Bir çocuk anne ve babasına, bir anne ve baba çocuğuna bu kadar mı yabancı olurdu? Oluyormuş demek ki.

Sizinle olan bu yabancılığı gidermek için çok yollar denedim. Hatta bir yabancı yazarın, aile hayatını konu alan kitabını aldım. Günlerce size bunu methetmeye çalıştım. Okumanızı istiyordum. Çünkü bu yabancı yazar, bir ailenin mutluluk için ne kadar önemli olduğunu vurguluyor, evlilikte, gençlikteki flört heyecanının da hiç azalmadan devam edebileceğini vurguluyordu. Ama bir reçete veriyordu; eşlere sadakat.

Çok çalışmama rağmen, seninle babam arasındaki soğukluğu gidermeyi başaramadım.

Kendimi bu yabancılaşmaktan kurtarmanın yollarını aradım. Çok ümitsizliğe düştüğüm günler oldu. Bu ümitsizliğe her düşüşümde altımda ki lüks arabayla boğaza geliyor ve arabam arıza yapmış gibi durarak her an atlayabilecek ruh haliyle boğazın mavi ve serin sularına bakıyorum.

Açık hava iyi gelir diye park ve bahçelerde dolanıyorum. Kendisinden simit aldığım çocuğun duyduğu mutluluğu duymak istiyorum, başaramıyorum. Ayakkabımı boyattığım çocuğun ıslığındaki neşeyi arıyorum, bulamıyorum.

Çağdaş ve Akılcı

Sen ve babam; gerçekten çağdaş ve akılcı insanlar olduğunuzu ve benim de öyle yetişmem gerektiğini düşünüyordunuz.

Koleje ilk girdiğim yıl, hem sınıf arkadaşlarıma felsefe, mantık ve pozitif düşünce bakımından fark atmam, hem de, gerici yetişmemi önlemek için radikal tedbirler aldınız.

Bana çok tanınmış öğretmenler tuttunuz.

Hani bazı geceler uyku tutmazdı, öteleri, sonsuzu düşünür, hiçbir zaman doğru dürüst mantıklı bir cevap alamadığım halde, belki bu sefer ikna olabilirim diye, odanıza gelip sonsuzluk ve uzay hakkında sorduğum sorular vardı ya; o sorulara tuttuğunuz öğretmenler de cevap veremediler.

Ama bana çok güzel(!), çok eğlenceli hatta matrak konulardan bahsettiler.

Darwin'in fikirlerini ancak onun uşağı bu kadar bağnaz ve bu kadar iştahla savunabilirdi. Sevgili öğretmenim Darwin'e öylesine hayrandı ki, onun bütün eserlerini okumuş ve hafızasına nakşetmişti.

"On the Various Contrivances by which British and Foreign Orchids are Fertilesed by Insects" isimli ese-

rinden uzun uzun bahsetti ve bu sayede benim için hayati bir anlam ve önemi olan (!), ilerici ve devrimci olmamı sağlayacak bir konuyu; İngiliz ve yabancı orkidelerinin böceklerle döllenmelerinin yollarını anlattı.

Sonraki derslerde de, muhtemelen sizin arzularınız doğrultusunda, "The Descent of Man, and Selection in Relation to Sex" isimli esere büyük zaman ayırarak, ne kadar asil bir soydan (!), yani "Şempanze"den nasıl türediğimi, cinsiyete bağlı ayıklanmanın nasıl gerçekleştiğini ballandıra ballandıra açıkladı.

Öğretmenim her konuda tevazu sahibi olmasına rağmen, bilimsellik konusunda üstüne otorite tanımadığını belirtiyor, Darwinizm'i Türkiye'de en iyi bilenin kendisi olduğunu büyük bir gururla vurguluyordu.

Muziplik olsun diye birkaç soru sordum; Örneğin dedim ki;

– Hocam, madem menşeimiz bir maymuna veya maymunun bir üst türü olarak algıladığım şempanzeye dayanıyor, şimdi niçin "Şempanze"ler insan olmuyor.

Gözlerini süzdü, uzaklara daldı. Herhalde, Darwin'in eserlerini zihninden geçiriyor, bu soruma onun mantığı ve onun diliyle cevap vermeye çalışıyordu. Susacak değildi. Bir şeyler söyledi ama ikna edemedi beni.

O, her şeyi tesadüflerle açıklamaya çalışıyordu ama ben bu sonsuz gökyüzünde, sonsuz sayıdaki yıldızın birbirlerini eşit çekme ve eşit itmelerinden dolayı direksiz duran gökyüzünün oluşumunu çok büyük bir gücün yaratışına bağlıyordum. Tesadüf, hiçbir zaman bu kadar muntazam bir eser ortaya koyamazdı.

Öğretmenimin her dersinden sonra zihnim arap saçı gibi karışıyordu. Sizi düşünüyordum. Babam, zaman zaman işleri aksi gittiğinde veya korktuğunda, "Aman Tanrım" diyordu. Bunu hangi duygular için-de, bilinçli mi yoksa bilinçsiz mi söylediğini bilemi-yordum. Ama bildiğim ve sizden hissettiğim bir şey vardı ki, her şeye rağmen, bir Yaratıcının varlığına inanma ihtiyacı hissediyor, bu kadar varlığınıza rağ-men maddenin herşeyi çözemediğini iyi biliyordunuz. Ama ne var ki, hiçbir zaman o inkâr etmeye gücünü-zün yetmediği Yaratıcı'ya kulluk adına hiçbir gayreti-niz olmuyordu.

Öğretmenim, beni biraz daha bilimsel aydınlatmak amacıyla big bang'den, o büyük patlamadan bahset-ti. O küçük enerji kaynağının patlamasından her şe-yin oluştuğunu söyledi ve bu patlamanın hâlâ devam ettiğini bu yüzden de uzayın durmadan genişlediği-ni söyledi. Peki de, bu patlayan şeyi, çekirdeği ya da maddeyi kim yapmış, kim yaratmıştı?

Bütün soruların cevabının nihayet, bir Yaratıcı'nın varlığı olduğu gün gibi açıkken, yine de özellikle giz-lemeye çalışıyordu.

Anlaşılan ben çağdaş olmak ve pozitif düşünmek adına "Ateist" yetiştirilmek isteniyordum.

Böyle yetiştirilmek için, bir de avuç dolusu para vermenin mantığını hâlâ anlayabilmiş değilim.

Ve bu soruların cevabını, beni duymayacağını, beni anlamayacağını, duysa ve anlasa bile bana cevap ve-remeyeceğini çok iyi bildiğim boğazın mavi ve serin suların anlatıyordum.

Çünkü, bu sular beni iyi dinliyordu ve bu sularda başka bir dostum yoktu.

Ben yapayalnız biriydim.

Siz bana, inanacağım ve güveneceğim doğru kaynağı bile göstermemiştiniz.

Köprüyle su arasındaki açıklık gibi bir boşluktaydım.

***

Sizin için düşündüklerimi gözden geçirdim de, haksızlık yaptığım kanaatine vardım. Hayır hayır. siz benim çok iyi yetişmemi istiyordunuz. Bunun için bütün maddi imkanlarınızı seferber ettiniz.

Beni tabii ki seviyordunuz. Ama bu sevginizi belli etmeye zamanınız yoktu veya gerek duymuyordunuz. Bense sevildiğimi bilmek istiyordum.

Yine koleje başladığım yıl, ruhumun ve iç dünyamın "din" gibi bir uyuşturucu, bir afyon sandığınız kötülükten korunması için, bana sırf Freud'u anlatması için yine dalında çok ünlü bir uzman tuttunuz.

Ne gariptir ki, Freud'un da, Darwin gibi bir Yahudi olduğunu öğrendim ilk olarak. Üstellik, Darwin'den etkilenen bir Yahudi. Darwin genellikle insanın maddi yapısıyla, etiyle, kemiğiyle, gelişimiyle ilgilenirken, Freud da ruhuna yönelmişti.

Darwin, maddi varlığı inkâr etmemiş, edememiş ama varlığın sebebini, oluşunu yanlış yerlerde aramış, zihinleri karıştırmıştı.

Freud'un sapıtması için daha çok sebep vardı ve "Ruh" hakkında, veya "Can" hususunda bilinen çok fazla veri yoktu.

Ve ilk defa, semavi dinlerin reddettiği bir fikir ortaya attı;

"Ruh, bedenin fonksiyonudur." dedi.

Bütün bu bilgileri uzman öğretmenim söylüyordu.

Evet, benim Müslümanlık, Hıristiyanlık ve özellikle Yahudilik ile ilgili herhangi bir bilgim yoktu. Buna rağmen, en dindar gurubun Yahudiler olduğunu iyi biliyor, Darwin ve Freud'un Yahudi oluşlarını anlayamıyordum.

Öğretmenime bir soru sordum;

– Freud'a göre ruh bedenin fonksiyonu olduğuna göre, beden ölürse, ruh da ölür o zaman.

Öğretmen, böyle bir soruyu sormamı bekliyormuş gibi sinsi sinsi güldü;

– Tabii, dedi. Beden ölünce ruh yok olur.

Bunun anlamı, insana ikinci bir dünyanın, bir hesap dünyasının olmadığıydı

– Peki Öğretmenim, dedim. Bu ruh denilen şey vücudumuzun bir ürünü, bir fonksiyonuysa, daha çok vücudumuzun neresinde bulunur?

Hemen cevap vermedi. Düşündü, düşündü.. Eminim ki, bir satranç oyuncusu gibi bir adım sonra nereye varmak istediğimi keşfetmeye çalışıyordu.

O düşünürken sorumu biraz daha açtım;

– Yani ruh vücudun neresindedir–

– Her yerindedir, dedi.

– Yani can gibi midir?

– Hemen hemen öyle diyebiliriz.

– Peki vücudunun yarısını tren kazasında kaybeden bir insan, ruhunun yarısını da mı kaybeder?

– Saçma ve hiç duymadığım bir soru, demiş ve çalan telefon, onu bu soruya cevap verme zorunluluğundan kurtarmıştı.

Evet, anneciğim. Aslında ufkumu açması, diyalektiğimi geliştirmesi bakımından bu öğretmenlerin faydası olmadı dersem, yalan söylemiş olurum. Ama bu psikanalizi çok iyi bildiğini, Freud'a bu yüzden çok hayran olduğunu söyleyen öğretmenimizin bir iddiası vardı ki, onu bir türlü unutamadım ve yüzünüze her bakışımda kendimden utandım;

Öğretmenim, Freud'dan alıntılar yapıyordu sık sık.

Ve hep kafam karıştı, ben Freud'un veya öğretmenimin dediği gibi miydim?

Darwin'le, Freud'la yön verilmek istenen hayatımın 3. Ve son şiiri;

Bir Gencin Feryadı

Ben kimim? Bilir misin? Beden içinde kayıp,
"Geri dön" diyebilsem yılları yakalayıp.
Dumanlanmış zihnimle şimdi hatırlıyorum,
İşte nefs muhasebem ve işte ulvi yorum:
Şu an derin bir nefes ile çektiğim esrar;
Nedir bana verdiğin, nedir sendeki esrar?
Gönlüm bir viranedir yıllar yılı manada,
İlk suç, sıcaklığını tatmadığım anada.
Birkaç saat görürdüm günde en çok annemi.

Okşamayan, sevmeyen böyle anne anne mi?
Böylesine annenin yoğurduğu bir hamur,
Nur'a çevrilmez elbet, olacağı ne? Çamur.
Rezaletle donanmış ummanımdaki kıyı,
Benden çok sever babam bir tek duble rakıyı.
Ayık gezdiği yoktur, ya uykulu, ya sarhoş,
Tek bir günü geçmedi güler yüzlü, tatlı hoş.
Sebepsiz dayak yerdim, vuran baba elidir,
Kusuruna bakılmaz, her sarhoş bir delidir.
İçinde bir kez "Şükür" denmemiş bir evdeyim
Sordum hep geceleri; "Eşya mıyım, ben neyim?"
Her hatıra içimde ayrı ayrı yaradır,
Yedi rengi tanımam, bildiğim tek karadır.
Kreşte büyümüşüm, ana babadan uzak.
Kreş bedene zincir, körpe ruhuma tuzak.
Sorsam bilmezdi annem evinin kıblesini,
Duymazdı, işitmezdi ezanların sesini.
Sevgi, şefkat, merhamet, hiçbirini tatmadım,
Bir gün olsun annemin kollarına yatmadım.
Bu boşluk bir uçurum, korkunç, iğrenç, tarifsiz,
Sevilip okşanmadım, talihsizdim, talihsiz.
Evim gibi bir toplum, komşum, hısmım, akrabam,
İğrendirirdi beni alkol nefesli babam.
Kreşten sonra okul, mana yok, madde esas.
Teoriler yabancı, bize ters, Batı'ya has.
Aristo var, Sokrat var, Eflatun var, Dekart var,

Üstünkörü seçilmiş Yunuslar, Mevlanalar.
Freud'u, Darwin'i ruhuma işlediler.
Adem değil de atan, "Şempanze"dir dediler.
Bana bir yön vermedi, ne baba ne valide,
Barbaralar* taht kurdu, bizim Bab-ı ali'de
Onların romanıyla İngiliz gibi duydum,
Düşündüm ve yaşadım, tam anlamıyla uydum,
Vitrinlere dizilen açık seçik dergiler,
Kaybolan gençliğimin sebebini sergiler.
Darwin, bir daha söyle, hayvan mıyım ben neyim?
Kreşte büyümüştüm, şimdi diskotekteyim.
Erkekleşmiş kadınlar, kadınlaşmış erkekler,
Dolup taşıyor işte dumanlı diskotekler.
Babamı görüyorum şimdi benim halimde,
Rakıya ve esrara gebe istikbâlimde,
Ondan daha beterim, hissediyorum bunu,
Kapat perdeyi bitsin, son asrın pis oyunu.
Ey toplum, zalim toplum, bana ne yaptın böyle?
Benden ne bekliyorsun? Bana ne verdin söyle?
Evet, evet ben ruhsuz düzenin eseriyim.
İnşallah bu matbaadan çıkan en son "seri"yim
Sarılmadan o beyaz üç-beş metrelik beze,
Beni bekleyen son yer; meşhur DAR-ÜL ACEZE

Senin Hep Günün Var Babam Hep İşte

Hep düşünmüşümdür; anne ve babamla daha çok bir arada olabilmek için ailemin fakir veya dar gelirli mi olması lazımdı?

Bu sorunun cevabının "Evet" olarak verdiğim zamanlar, sizin zenginliğinizden nefret ediyordum.

Eğer siz çok zengin olmasaydınız bana mahkumu olacağım ekranların türlü türlüsünü alamazdınız. DVD olmazdı VCD olmazdı. Ama siz olurdunuz. Dünyamı o camların ruhsuzluğu değil, sizin sıcaklığınız doldururdu.

Zengin olmasaydınız, bebekliğimde bakıcı, çocukluğumda hizmetçimiz olmaz, onlarla olduğum sürelerde anne ve babayla beraber olmanın o erişilmez sıcaklığını hisseder, o tarifi mümkün olmayan hazzını kana kana yaşardım.

Para ile tuttuğunuz kadınlar bana baktığı için siz çok rahattınız. Vicdanınız da sızlamıyordu. Hizmetçilere ne kadar çok maaş verirseniz kendinizi o kadar huzurlu görüyor, babalık ve annelik görevini en üst düzeyde yaptığınıza inanıyordunuz.

Bizim gibi çocukların kendi arkadaşını seçme öz-

gürlüğü de yoktu. Bir gün hizmetçilerden birisinin ben yaştaki yeğeniyle oynama cesaretini göstermiştim de, zavallının ne hale düşeceğini düşünmeden;

"Sen asil ve zengin bir çocuksun. Senin arkadaşların sıradan ailelerin çocuğu olmamalı" diye azarlamıştınız.

Sonra sıradan olmayan arkadaşlar getirdiniz eve. Henüz ilkokulu yeni bitirdiğimiz yıllardı. Fakat ben onlarla oynarken, hep bir emri yerine getirdiğimi düşünüyor ve bunun için mutlu olamıyordum.

Bir şeylerin hoş olmadığını anlıyordum ama bana eğrilerimi gösterecek ve o eğrilerin yerine koyacağım doğruları gösterecek kimse yoktu.

Bir gün, e-mail adresime, kafamda soru işaretleri oluşturan, dünyamda şimşekler çaktıran yazı gelmişti. Yanında ne bir resim vardı, ne sulu bir söz. Ama başlığı dikkatimi çekti. KELEBEĞİN GÖZYAŞI. Hayatta hep kelebek olmayı istemiştim. Beni gerçek anlamda özgürlüğü uçuracak kanatlarımın olması, bu kanatların da bir bahar bahçesi gibi renkli olması nasıl hoşuma giderdi.

Kelebekler nasıl ağlardı? Niye ağlardı? Yazı ağırıma gitmesine rağmen satır satır ve düşüne düşüne okudum.

"Yeni bir bin yılın eşiğinde, yeni bir misyon üstlenerek, dünyada iz bırakmak ve çağa şekil vermek gibi bir hedefin şerefiyle onurlanmak istemez misin?" diye başlıyordu yazı. Ne büyük hedeflerdi bunlar; çağa şekil vermek, dünyada iz bırakmak. Ve yazı devam ediyordu;

"Dünya küçüldü. Hedef büyüdü. Hedef güzel, hoş ve latif.

Hedef; güzellikleri bütün insanlığa, seven bir kalp, gülen bir yüzle sunmak.. Bu sunuş kalp tepsisinde, hoşgörü eliyle olursa hiç kimsenin reddetmeye gücü yetmez.

Sen bir gülün, bir şekerin hiç asık surat, kin dolu bir kalple sunulduğunu gördün mü?

Aldığın nefesi, attığın adımı 'BİR' görenin olduğunu biliyor, inanıyorduk. Şimdi binlerce gizli göz, meraklı kulak seni görüyor, izliyor ve her hareketini kaydediyor.

Belki yarın, bilmem kaç sene önce söylediğin bir sözü, yaptığın bir hareketi, fezanın derinliklerinden, milyarlarca sesin içinden ayırıp çıkaracaklar ve bir CD içinde sana hediye edecekler. Belki en yakınlarının bilgilerine sunacaklar."

Bunu, benim adresimi kim göndermiş olabilirdi. Ne kadar güzel bir yazıydı ama. Şu bilgisayarın pislik akan ekranlarında kendimi kaybedişimi, bir kamerayla tesbit edip, müstakbel karım ve çocuklarıma seyrettirseler ne hale gelirdim? Düşünmek bile istemedim. Yazı dikkatimi daha çok cezbederek devam ediyordu;

"Hem 'BİR' görenin, hem CD'de ki hareketleri izleyen, dinleyen yakınlarının yanında yüzünün kızarmayacağı bir hayat sürmek zorundasın..

Bu kurucusu 'eşsiz' ve tek olduğu için mükemmellerin mükemmeli düzende, kirpiğinin çıkardığı sesin bile kaybolmadığını biliyor musun?

Artık şeffafsın. İç organlarının bile MR'ın maharetiyle camlaşırken, beyin dalgaların EEG'lerle çözülürken, tarihin sahnesindeki son baş rolünü, bir kere daha sana, ceddine ve inancına yakışır bir şekilde oyna.

Kelebek gibi ol. Konduğun zambak, öptüğün gül, kokladığın menekşe senden incinmesin. Kanatlarında güzellik tohumları götürdüğünü, bu güzellik tohumlarının hayata geçmiş halinin sen olduğunu anlatabilirsen problemi çözmüş olursun.

Ne kan dök, ne kanını dök. Senden beklenen ter ve gözyaşı.

Ter; gönül verdiğin sevdanın uğrunda zihnî ve bedenî her türlü gayret, fedakârlık ve samimiyet.

Gözyaşı ise sevgisinden, hoşgörüsünden, merhamet ve şefkatinden yumuşamış bir gönlün, aşk deyince, sevgili deyince, gözlere "Yaş dök" emrini vermesine gerek kalmadan yanaklarından aşağı düşen, bir damlası güneşi söndürecek kadar tesirli hazine.

Okyanusta intihar eden bir balinanın, Afrika'da aç ölen bir zencinin sorumluluğunu omuzlarında hisseden bir insan olmak ne kadar güzel.

Ne güzel, bir eroinman gencin halini lanetlemeden, anne ve babasının çektiği acıyı yüreğinde hissetmek, kendini o anne ve babanın yerine koyarak kollarını açabilmek, sevip sarabilmek.

Ne güzel kendi çaresizliğine ağlayabildiği gibi başkalarının çaresizliğine de ağlayabilmek ve sevinciyle neşelenmek.

KELEBEK;

Bunca yük senin omuzlarında. Oysa ki; ömrün bir mevsimlik bile değil.

Ter dökeceksin kelebek ve ıslanacak kanatlarındaki bin bir renk, bin bir desen, bin bir inci.

Ağlayacaksın kelebek;

Ve gözyaşların güzelliklerin destanını yazacak.

Ve sen kelebek, senin gibi düşünmeyen, senin gibi inanmayanı da hoşgörecek ve gönül gülünü ona verecek, hoşgörü pınarının suyunu onun gönlüne akıtacaksın.

Unutma kelebek!. Artık dünya avuçlarında ve senin yoğurmanı bekliyor.

Yoğurmana mani hiçbir şey yok. Çünkü;

Gönlün geniş, ufkun açık, gayen güzel, hedefin doğru ve sen KELEBEK, inandığın kadar güçlüsün."

Kıvılcımve Şimşek

Bu yazının bana gönderilmesi bir tesadüf değildi. Çevremdeki hiç kimseden duymadığım ifadelerle doluydu. Ama merak ettiğim, gönül dünyamın bir yerlerinde var olduğuna inandığım ve fakat bir türlü keşfetmeye muktedir olamadığım duygular, ifadelerdi bunlar.

Gecenin en karanlık olduğu zaman, güneşin doğmaya yaklaştığının müjdelerini verirmiş. Ben de iğrençliğin zirvesindeyken, bir güzellikler kapısının açıldığını fark ettim.

Yazıyı bilgisayara kaydettim. Aslında tamamen zihnime de kaydolmuştu. Yüzlerce çirkin mesajın içinde. Onlarcasını okumadan sildiğim halde, bana çok sıkıcı gelebilecek yazıyı nasıl olmuş da böylesine dikkatli okumuştum. Niye böyle çok etkilenmiştim;

Afrika'da aç ölen bir zencinin sorumluluğunu hissetmek benim gibi bencil yetiştirilmiş biri için ne kadar komik bir ifadeydi ve ben bunu beğeniyor, kaydediyordum.

Babamın ve annemin bana aşıladığı yegâne fikir; kazanmaktı. Kazanmak uğrunda her yol denenebilirdi. Kazanmaya giden yolda, ahlak kurallarına uymak

gibi anlamsız bir düşünce içinde olursam, bana "enayi" derlerdi.

Televizyonda bir skeç vardı;

Annesi çocuğa, "Ne olmak istersin?" diye soruyor. Çocuk; "Namussuz olmak istiyorum anne" diyor. Kadın kızacak gibi oluyor. Çocuk açıklıyor; "Geçenlerde babamla konuşurken duydum. Vay namussuz kat almış, vay namussuz kotra almış, vay namussuz yalı almış, uçak almış" diyordunuz. Demek ki, namussuzlar her istediğini alıyor. Bu namussuzluk nasıl bir meslekse ben namussuz olmak istiyorum" diyor.

Eğer bu skeç konusunu tersinden alırsanız, namussuzun her şeyi olduğuna göre, namuslunun da hiçbir şeyi olmuyordu. Tabi bu skeç mantığını tamamen kabullenmek namusluları zan altında bırakırdı. Yanlıştı bu yönüyle. Çünkü her şeyi olan namuslu insanlar da çoktu.

Sırf kendini düşünmek yetmiyordu. Herkesi düşünmek gerekiyordu.

"Şimdi binlerce gizli göz, meraklı kulak seni görüyor, izliyor ve her hareketini kaydediyor."

Mesajın bir bölümünde böyle diyordu. Ürperdim. Amerika'daki odasında bize kendini izlettirebilen insana bizim de aynı anda kendimizi gösterme imkânımız vardı. Şimdi artık her yerde bir ses veya her yerde bir görüntü alıcısı varmış gibi hareket etmek zorundaydık.

Yazı ne diyordu.

"Hem "BİR" görenin, hem CD'deki hareketleri izleyen, dinleyen yakınlarının yanında yüzünün kızarmayacağı bir hayat sürmek zorundasın.

Bu mesaj zihnimde bir kıvılcım meydana getirmişti. Beni dosdoğru yola götürmesini umut ettiğim anne ve babam, benden daha çok önemli konularla meşgul olduklarına göre, kendi yolumu kendim çizmeliydim.

Kafam çatlıyordu. Yine bir doğumun eşiğindeydim ki bu doğum ilk doğuşum kadar zordu. Bana kurulan, yakuttan, kristalden dünyayı parçalayacak topraktan dünyaya dönecektim.

Kolay mıydı bu?

"Kelebek gibi ol. Konduğun zambak, öptüğün gül, kokladığın menekşe senden incinmesin. Kanatlarında güzellik tohumları götürdüğünü, bu güzellik tohumlarının hayata geçmiş halinin sen olduğunu anlatabilirsen problemi çözmüş olursun."

Kimdi bu benim kelebek özlemimi bilip de; "Kelebek gibi ol." diye fısıldayan. Zambağa konmak, gülü öpmek ve menekşeyi koklamak. Ne güzel mesajlardı bunlar.

Burnumun karşı karşıya geldiği bunca çirkef kokudan sonra bunları koklamak ne kadar harika oluyordu.

Bilgisayarımın başına döndüm.

Bu sefer elim kötü bir sitenin adresini yazmadı. Bu gelen yazıyı sıradan ve belki çoğunu şahsen tanımadığım insanlara gönderdim.

Paylaşılan güzelliklerin çoğaldığını duymuştum, o gün test ettim.

***

Benim için internetin anlamı değişmişti. Evet henüz dış görünüş bakımından albenili, derinlemesine bakıldığında iğrenç sitelerdeki seyahatim birden bire kesilmemişti ama, mistik alemden bahseden sitelere, yazılara da ilgim çoğalmıştı. Güzel bulduğum, yararlandığım yazıları başkalarına gönderme alışkanlığını devam ettiriyordum. Çeşitli adreslere güzel bir yazıyı göndermemin ardından daha bir saat geçmemişti ki, mesajıma iyi dileklerle cevap veren biri, farklı bir yazı gönderdi.

Bu kıvılcımı şimşeğe çeviren bir yazıydı;

Yüz binlerce engerek yılanı, milyonlarca akrep, iğnelerinde, bir gramı binlerce kişiyi öldürmeye muktedir zehir taşıyorken, binlerce arslan kükrüyorken,

Ve milyonlarca arı, iğnesindeki zehiri, bal toplamasına engel olanlar için hazırda bekletip, bize, hayatın en güzel lezzetini hazırlıyorken, bana, içimde derinleşerek, göklerde sonsuzlaşarak, derinlikleri sonsuz, sonsuzları derin yapan Yaratıcı'ya şükretmek yakışıyor.

Atomun çekirdeğine sığan sırrın, güneş sistemindeki, Samanyolundaki, galaksilerdeki sırdan daha küçük olmadığını düşünen zihnim, sivrisineğin kanadından, devenin hörgücüne, amipin sindirim organından filin hortumuna gezinti yapıyor ve nihayet inanmanın huzur limanına demir atmaktan başka çare olmadığının farkına varıyorum.

Dünyanın bunca denizi ve okyanusunda, onca med-cezir meydana gelirken, Ay Dünyanın, Ayla Dünya Güneşin, Ay, Dünya ve Güneş başka yıldızların, başka yıldızlar grubunun daha büyüklerinin etrafında, belirli çizgileri milim ihlâl etmeden gezmelerini düşünmeden, iki elindeki üç halkayı birbirine değdirmeden atıp tutmayı başarı sayan insanı anlamak ne kadar zor.

Sonsuzu çözmeden hiçbir şeyi ve zerreyi çözmeden sonsuzu çözemeyeceğiz.

Her gün, bir önceki günün teorisini çürüte çürüte yolumuza devam edecek ve nihayet en büyüğün merhamet kapısında huzura kavuşacağız.

Bunca alevler, bunca lavlar, bunca patlamaları bana sezdirmeyen, bunların dumanını, kükürt kokusunu hissettirmeyen, bu arada gül koklatan Allah'ım,

Dünya kabuğunun altındaki tabakaların, mağmanın, Dünyanın Güneş, Güneşin yıldızlar etrafında dönerken çıkardığı müthiş gürültüyü kulak zarıma değdirmeyen ve bana bülbül dinleten Rabbim, seni, seni, seni ne çok sevdiğimi nasıl izah edeyim?

Altımızdaki bilmem kaç bin derecede kaynayan mağmanın üzerinde yüzerken, üstümüzde patlayan güneşlerin altında gezerken, bu iki ateş arasında bizi serin yellerle ferahlatan Allah'ım, bizim bütün bunlara karşı sana layıkıyla şükrettiğimize inanmamız mümkün değil. Biz aciz, biz eksik, biz çaresiz insanların tek güvendiği, Rabbimizin bu sonsuz yüceliği, affının yüceliğinin de bir göstergesidir ve bu yücelik, O'na inanan herkesin bütün hata ve kusurlarını ör-

tecek, bütün günahlarını affedecek ölçünün çok üstündedir.

Bu yüceliği düşünmek, sık sık hatırlamak, ömür boyu mutluluğun reçetesidir.

Ve sonrası, sonsuz mutluluğun.

Ey içinde sonsuz bir boşluk bulunduran ve kendi kendine; "Sonsuz kadar geniş bir boşluk ne ile dolar ki?" diye soran arkadaş, bu boşluğu yalnız ve ancak Allah aşkı doldurur.

Mavi ve serin sulara bakarken aklımdan geçen bir düşünceydi bu: Sonsuz kadar geniş bir boşluk ne ile dolar ki?

İşte ismini bilmediğim resmini bile görmediğim biri kim bilir dünyanın hangi köşesinden bana mesaj yolluyor ve bu sonsuz boşluğu doldurmanın yolunu gösteriyordu.

Kıvılcım Şimşeğe dönüşmüştü. Gökyüzümün koyu karanlığı sık sık şimşeklerle yarılıyor, içime sonsuz bir ışık huzmesi doluyordu.

İş Allah'a inanmaktaydı. Fakat anne, siz bana Allah hakkında hiçbir şey söylememiştiniz ki?

Gönlüme Bir Kraliçe

Bu ruh hali içinde çok başarılı bir talebe olmam beklenemezdi. Koleji kör topal bitirdikten sonra, yine paranızın o müthiş gücüyle özel bir üniversiteden bir Hukuk diploması aldım.

Tatmin olmuştunuz. Yurt dışına geziye gittiğim halde, çevrenize, "Mastır için Amerika'ya gitti" diye yalan söylerken de sıkılmadınız.

Şimdi sırada, övüneceğiniz en önemli bölüm vardı; evlilik. Bir holding sahibinin ve sizin gibi ünlü bir ailenin çocuğu, her ne kadar Amerika'da mastırını (!) tamamlamış da olsa, size göre, kendi gönlüne göre bir eş seçme akıl ve hürriyetinden yoksundur. Bu tamamen bir mantık ve biraz da iş evliliği olmalıdır.

Sosyetenin ve iş dünyasının, magazin basınına malzeme olmuş, manşetlere geçmiş manken görünümlü ne kadar kızı varsa, bir liste halimde önüme getirdiniz. Önümde sizin gibi, "aile" kurduğunu sanan kötü ama canlı bir örnek dururken bu isimlerden herhangi birine "Evet" demem mümkün değildi. Sağduyum bunu şiddetle reddediyordu. Sizin listeniz ve evlilik dayatmanız ve benim sağduyum bir araya gelince bir fıkrayı hatırlattı.

Bir iş adamı, uçakla Paris'e gidecekmiş. İçinden yükselen bir ses duymuş;

– Sakın bu gün o uçakla uçma.

Adam net olarak duyduğu bu sese uymuş. Bileti iptal ettirmiş. Binmediği uçak düşmüş ve yolculardan kurtulan olmamış.

Bir müddet sonra, lokantada tavuk ısmarlamışken, içindeki ses yine yükselmiş;

– Sakın o yemeği yeme.

Yememiş. Ve sonradan öğrenmiş ki o gün o lokantada tavuk yiyenler zehirlenmiş.

Bir firmaya yüklü bir miktarda mal göndereceği gün, içindeki ses gene yükselmiş;

– Sakın o malı gönderme.

Ertesi günlerde basın, mal göndermediği firmanın iflas haberini vermiş. Malı göndermemekle çok isabetli bir iş yaptığını anlamış.

İçindeki ses yine yükselirken:

– Sen kimsin kardeşim? diye sormuş.

Ses cevap vermiş:

– Ben senin sağduyunum.

– Bak sağduyu kardeşim. Sana teşekkür ederim. Beni uçak kazasından, zehirlenmekten ve iflas eden firmaya mal vermekten caydırdın.

– Eee, demiş sağduyu.

– Eeesi var mı, evlendiğim zaman neredeydin?

***

Yıllar sonra, sağduyuma, "Evlendiğim zaman neredeydin?" dememek için çok dikkat etmek zorundaydım. Onun için, sizin övünme malzemesi yapabileceğiniz, bilmem hangi sosyeteye mensup, bilmem hangi fabrikaların sahibi bir babanın kızını almaya yanaşmadım.

Babam her zamanki sinirli ve kendinden emin haliyle, belki benim duymadığımı sanarak belki de özellikle duyurmaya çalışarak yüksek sesle konuşuyordu;

– Yahu bu oğlan deli. Vallahi deli. Altında sıfır arabası, hazır yatı, katı. Evlenmem de evlenmem. Psikologa götürmek lazım. Şu kriz ortamında böylesine dört başı mamur evlilik kim yapabilir. Hilton'da düğün. Ama beyefendi yanaşmıyor. Evlendiğinde hiçbir eksiği olmayacak. Nasıl geçinirim derdi yok. Onlarca gelin adayı. Daha derdi ne bunun?

Mavi ve serin sulara bakarken, gönlümün kraliçesini aradım. Bu kraliçe sizin sunduğunuz listede yoktu.

Ben, perdelerini taksitle alabilen bir çift olmayı, bana teklif ettiğiniz, size göre rüya gibi bir düğünle bir araya gelebileceğim ama içimin tam ısınmadığı bir kızla evlenmeye tercih ederim.

Size göre bu, sürüm sürüm sürünmenin başka bir adıdır ama, sevdiğin biriyle beraber sürünmenin zevkini de yabana atmamak lazım.

Frekanslarımız tutmadı anne. Bana biçtiğiniz damat elbisesi hayallerime dar geldi.

Merhamet

Zenginlerin dünyasında iki tip insan vardır anne. Bu iki tip insanın bir kısmı, fakirlikten geldiği zamanları, o günlerde çektiklerini hatırlar. "Biz de bir zamanlar fakirdik ve zenginlerin yardım elini uzatmamasına nasıl kızardık." diye düşünür ve o zaman kızdığı zenginlerin durumuna düşmemek için kesenin ağzını açar.

Bir de, sizin de içinde olduğunuz ikinci grup vardır ki; onların düşünce tarzı bir hayli farklıdır.

– Ben de bir zamanlar fakirdim. Ama ne yaptım. Bileğimin gücü ve alnımın teriyle bu günlere geldim. Zenginliğin zirvesine demir attım. Bana bu günlere gelirken kimse yardım etmedi. Hiçbir zengin elimden tutmadı. Ben de hiç kimsenin elinden tutmam. Hiç kimseye yardım etmem. Bu parayı kazanırken bana yardımcı olmayanların, benim paramda hakları yoktur.

İşte babamın düşünce tarzı buydu. Ve kendi hayat felsefesini bana da aşılamaya çalıştı:

– Bak oğlum, hayatta ve özellikle ticarette merhametin yeri yoktur. Ticarethane işleten insan, diyelim ki bir holdingin sahibi, asla bir aşevi çalıştırır gibi davrana-

maz. Önüne, ben fakirim diyen herkesin uzattığı tasa, çorba dolduramaz. "Ben iş adamıyım" diyen insan önce, merhamet gibi; kazancı, kârı, sıfıra indiren duygudan, ceketini çıkarıp atar gibi sıyrılmalıdır. Yardımı sadece ve sadece reklam amacıyla yapabilir.

Askere gideceğim günlerde anlatıyordu bunu;

– Bak, bu gün bizim kısa dönem askerlik yapmak için gerekli parayı bulamama gibi bir problemimiz olsaydı sen bu askerliği uzun dönem yapmak zorunda kalacaktın. "Efendim, parayla saadet olmaz." diyenlere bütün gücümle karşı çıkıyorum. "Parayla saadet doğru orantılıdır. Kimde para var, onda mutluluk vardır. Mutluluk da parayla satın alınır, hatta büyük oranda sağlık da.."

Büyük bir dikkatle, babamın altın öğütlerini (!) dinliyordum.

– "Para hiçbir şeydir" diyenlere tanık oluyoruz. Hadi oradan köftehor. Parasız kaldığın zaman bırak karnını doyurmayı, doyurduğun karnındakileri dışarı atmak için tuvalete koymazlar adamı. Sıkışıp da altına yapmak zorunda kaldığında anlarsın paranın ne demek olduğunu.

Hemşerilerimizden, bizi zengin olarak bilip, yardım almak umuduyla gelenleri hatırlıyorum. Hepsi yüzüstü geri dönmüştü. Hiçbirine yardım eli uzatmamıştık. Ameliyat olacak hastalara bile bir kuruş yardım yapmamış ve arkalarından; "Cırcır böceği gibi boş zamanlarda saz çalıp şarkı söyleyeceklerine bu kara günleri için para biriktirselerdi." diye de konuşmuştu babam.

Babamın, vergi kaçırmayı marifet gibi ballandıra ballandıra anlattığına çok tanıklık etmişimdir.

"Kimse bizim malımızın ortağı değil. Bu parayı tek başıma kazandım" sözleri babamdan bir günde üç beş defa duyduğum incilerdendi.

Ve ben bu mantık, bu felsefe ile yetiştirilmeme rağmen, bir yerlerde eksiğiniz olduğunu, bir şeyleri yanlış düşündüğünüzü hissediyordum.

İnsanlık bu olmamalıydı.

Oysa ki, babam ortaklık yaptığı yıllarda, arkadaşına kazık atmış, adamın iflasına sebep olmuştu. Yanında çalıştırdığı işçilerin sigortasını yaptırmamış, kıdem tazminatlarını ödememişti.

O, inanıp inanmadığınızı tam olarak bilmediğim Yaratıcı, bütün bu haram lokmaları bizim yanımıza bırakmazdı. Bunun hesabını bir yerlerde vermek zorunda olduğumuzu da hissediyordum.

Hastane kapılarından, sigortaları olmadığı için kovulan zavallılar, kıdem tazminatlarını hile ile vermediğimiz için evine ekmek götürememenin ezikliğini yaşayan baba ve ömründe bir kere olsun çikolatayla, dondurmayla tanışmamış çocukların ahı bizim yanımızda kalmamalıydı.

Bu düşünceler babamla taban tabana zıt olduğumuz düşüncelerdi. Eminim benim böyle düşündüğümü bilse, kızar, azarlar, "Babandan yana mısın, o aşağılık adamlardan mı?" derdi.

Ben doğrudan ve adaletten yanayım. Vicdanımın tırnakları, yüreğimi parçalıyor.

Haram para beni mutsuz ediyor. Haram para sizi de mutsuz ediyor ve merhametli olmanızı şiddetle engelliyor.

Siz kendinizi hep mutlu sanıyorsunuz anne. Çünkü mutluluğun tarifini bilmiyorsunuz.

Mutluluk, nakdinizi gösteren rakamın sonundaki sıfır demektir sizin için. Oysa ki mutluluk, merhamet edebilmek, sevebilmek, paylaşabilmekmiş.

Mutluluğun rolünü iyi yapıyor olabilirsiniz. Ama mutluluk sanıp etrafında pervane gibi döndüğünüz şey mutluluğun serabı veya gölgesidir.

Birbirini aldatan çiftler mutlu değiller demektir.

Çocuklarını mutlu edemeyen aileler mutluluğu bulamazlar.

Ve ben bütün bu varlığa rağmen mutsuzum anne.

Haksız kazandığımız paraların bir zehirli kıymık gibi boğazıma saplandığını hissediyorum.

Bütün yediklerimi kusmak istiyorum anne.

Daha Güzel Dünyalara Doğmak

Mavi ve serin suları seyredip geldiğim günlerin gecelerinde ölümden korkuyor, kalbimin arada bir, "Artık ben çarpmıyorum" diye fısıldadığını duyuyorum.

Bir görünmez el, son okuduğum gazete manşetlerini, odamın, hayatımız gibi yeknesak, pürüzsüz ve heyecansız tavanına kocaman harflerle yazıyor:

"Kalp krizi yaşı yirmilere kadar düştü."

Acaba ben bir kalp krizi adayı mıyım?

Babamın, sırf başkalarına karşı övünebilmek amacıyla kurduğu kütüphaneye koşup, sağlık ansiklopedilerini karıştırıyorum.

Önce aritmi diye bir hastalık buluyorum. Kalbimin ritminde bir bozukluk olduğunu hissediyorum. Sonra kalbimin üzerinde bir ağrı hissediyorum. Ansiklopedi buna Anjina pektoris tanısını koyuyor. Ardından kalp krizinin nelere bağlı olduğunu nasıl geldiğini araştırıyorum. Tansiyonla ilgisini buluyorum. Sonra koşup babamın ihtiyaten evde bulundurduğu sfigmomanometre ile tansiyonumu ölçüyorum. Büyük tansiyonum on üç, küçük tansiyonum sekiz. Normal olduğu için seviniyorum.

Kalbimde kütürtü, kalp krizinin ayak sesleri gibi geliyor. Ölümü, iki metre uzağımdaki ahşap kapının ardında bekliyor sanıyorum.

Yaratıcıyla barışmak istiyorum. Onu arıyorum.

Kendisini asrın felsefecisi sanan özel hocamı hatırlıyorum;

"Tanrıdan bir kalem iste." demişti. Bir iki ısrar edince, mecburen elimi açmış, "Tanrım bana bir kalem ver" demiştim.

Kalem verilmemişti.

– Şimdi benden kalem iste, demiş, ben de ondan kalem istemiştim. Hemen sol iç cebinden bir kalem çıkararak vermişti.

Ve, yıllardır bütün ateistlerin uyguladığı bölümde gevrek gevrek gülmüş;

– Tanrı olsaydı sana bir kalem verirdi, demişti.

Bense pes etmemiş;

– Var olmak, vermekle mi ilgilidir hocam, demiştim.

– Tabii. Var olan verebilir.

O zaman bıyık altından gülerek;

– O zaman bana bir kalp verin hocam. Yedekte bir yerde dursun. Bu arızalanırsa onu kullanırım, demiştim.

Verememişti. Sonra;

– Göster o zaman şu Tanrı'yı bana, demişti.

Gösterememiştim.

– Görünmeyen her şey yok mudur, demiştim.

– Görünmeyen ve gösterilemeyen.

Masadaki gül demetinin içinden bir gül çekmiş ve uzatmıştım öğretmene;

– Kokusu nasıl?

Koklamış ve,

– Nefis, demişti.

– O nefis kokuyu bana gösterir misin, demiştim. Gösterememişti.

Şimdi ben, karanlığıyla boğuştuğum gecelerin kollarında bana öğretmeye bir türlü yanaşmadığınız, belki sizin de tanımadığınız, "Tanrı"yı bulma gayretindeyim.

Ölümle aramda fazla bir şey yoktu. Bunu bütün benliğimle hissediyordum. Hele şu sağlık ansiklopedisini karıştırıp hastalıklar zincirinin birbirine çok benzeyen belirtilerini ve neticelerini öğrendikten sonra her an ölümle burun buruna olduğumu çok iyi anlamıştım.

Kafamı bir yere çarparak veya herhangi bir nedenle beyin kanaması geçirmeyeceğimi nasıl ve kim garanti edebilirdi?

Ölüm, bizim evde hiç bahsi geçmeyen bir konudur. Annem hep böyle kendisini genç ve güzel gösteren makyajıyla hayat dolu, babamsa hep böyle parasının gücüyle her meseleyi, hatta sağlık problemini ve onun ötesinde ihtiyarlığın engellenmesinin bile sağlanacağı tesellisiyle gününü gün ediyor. Ve ben, onlara göre belki bunları hiç düşünmemesi gereken bir genç olarak, bir vehmin kollarında gecemi ve gündüzümü zehir ediyordum.

Ve bir gün, Topkapı'da, bir seyyarın ekmek teknesi olan küçük bir arabaya sarı zemin üzerine kırmızı harflerle yazılmış iki mısra gördüm. Bu hem benim vehimlerimi körüklüyor, hem de ölümü hiç gelmeyecek gibi Kaf Dağı'nın ardına gönderenlere hitap ediyordu.

Şöhretlisin, zenginsin, her yerde bir ünün var,

Peki hiç düşündün mü dünyada kaç günün var.

Okudum ve durakladım. Dünyada kaç günü olduğunu bilememek ne garip şey.

Seyyar satıcının niçin duraklayış nedenimi öğrenmek ister gibi meraklı gözlerle baktığını çok sonra farkettim.

– Beğendin herhal lâfı.

– Beğendim, dedim.

Sekiz köşeli kasketini alnından uzaklaştırıp, kafasının ortasına kadar çıkardı. Açılan bölümde, güneşin yakmadığı beyaz bir ten ve bu tene terle yapışmış, epeydir berber yüzü görmediği belli olan bir tutam kırçıl saç göründü.

– Dün bir güzel laf daha buldum. Allah nasip ederse yarın getürüp asacam, dedi.

Merak ettim;

– Nasıl bir şeydi.

Terini, kareli bez mendiline sildi;

– Buzların üstünde kayıyorum da, geçen günleri sayıyorum gibi bir şeydi amma.

Yine iyi ifade etmişti.

– Yarın getirir misin?

– Allah nasip ederse. Ölüp kalmazsam.

İşte bu eli nasırlı adam, ötelerden endişe duyuyor, yarına sağ çıkıp çıkamayacağının garantisinin kendisinde olmadığını çok iyi biliyordu.

– Her şeye Allah nasip ederse diyorsun. Yani saatini sorsam, "Allah nasip ederse söyleyeyim" diyeceksin.

Seyyar satıcı, şapkasını tamamen çıkardı. Kasketin altında kalan seyrek saçlı kısım, güneş yanığı alnının üstünde beyazlığını iyice fark ettiriyordu.

– Biz öyleyiz yegenim. Her şeyimizi, her şeyimizi Allah'a havale ederük.

Yarın ölmeyeceğine senedi olan var mı? Ha hatırıma gelmişken bir ikilik ohuyam. Anlaşılan meraklısın.

Yarına sağ çıkmaktan nasıl olurum emin,

Bak bir delikanlının tabutu geçti demin.

Yarama tuz biber basmıştı. Ölüm korkusunu bir kere daha hissettim.

"Yarın uğrarım." diyerek ayrıldım. Gözleriyle beni takip etti. Lüks arabaya binerken bu seyyarın akşam eve ne götüreceğini düşündüm. Arabamdan utandım.

Fakat onda ölüm korkusu yoktu. Öldükten sonra çok iyi yerlere gideceğine emin olmasa da; inanan, ümidi olan bir insanın mutluluğu az mutluluk mudur? Bu mutluluğa karşı arabamı verebilirdim.

O gece de, beyaz tavanlara yazdığım soruların cevabını bulmaya çalıştım. İşte iki ayrı tiple karşı karşıyaydım.

Bunlardan birisi, Tanrı tanımayan, hem felsefeci hem sosyolog olmakla övünen ve "Tanrı insanları değil, cahil insanlar Tanrıyı yarattı." diyen bir bilim adamı, diğer yanda, sekiz köşeli kasketi, nasırlı eli, biraz bozuk şiveli seyyar satıcı.

Birindeki, "Ben bütün ilimleri öğrendim, her şeyi biliyorum, Tanrı'yı bilmeme gerek yok." diyen bir tip, diğeriyse;

"Bir Allah'ı biliyorum, başka şey bana lazım değil." diyen mütevekkil.

Ve ben iki tip arasında gidip gelen bir garip genç.

Bana öğretilenler, ilmin ve ilim adamının doğru söyleyeceği yönündeydi. Pozitif ilimlerin yalan söylemeyeceğini metafiziğin ise insandan insana farklılık göstereceği anlatılmıştı.

Babamın malum iş gezileri, annemin boş uğraşları sürüp giderken, içimde doğrulan lavları zaptetmeye çalışıyor, karanlıkların girift sorulara cevap vermesini bekleyerek sabahlıyordum.

Pinpon topu nasıl her saniye bir masadan öbür masaya gidip geliyorsa, ben de belki saniyeden daha kısa zaman dilimlerinde bir profesörün tarafına bir seyyar satıcının tarafına gidip geliyordum.

Anneme ve babama bu çileli soruları soramazdım. Benimle alay ederlerdi.

Topkapı'ya doğru yollandım.

Seyyar satıcıyı uzaktan gördüğümde dünkü yazının yanına yeni bir yazı eklediğini fark ettim. Allah nasip etmiş, bugün de sağ ve sağlıklı olarak işinin başına geçmişti.

O beni farketmedi. Bir yerlere raptetmeye çalıştığı yazıyı okudum;

Günler bir buz misali, üstünden kayıyoruz.

Kaçı kaldığı meçhûl, geçeni sayıyoruz.

Geldiğime değmişti. Bu adam, sözlerin hasını bulup bulup asıyordu camsız vitrinine.

Felsefecime sorduğum soru geldi aklıma;

– Öğretmenim, biz ölünce ne olacağız.

– Yok olacağız.

– Bir daha yaşamayacak mıyız?

– Hayır, asla...

– Ama ben yaşamak istiyorum. Ölümün sonum olmasını kabullenemiyorum.

– Bu senin kabullenmenle ilgili değil. Ortada bir gerçek var. Ölenler yok oluyor. Toprağa karışıp gidiyor. Olay bu. Belki bazı parçaların bir dikende, bazı parçaların bir çiçekte, bir otta hayat bulabiliyor. Onu yiyen insan veya hayvana geçebilir canlılığın ama bunun sen asla farkında olamazsın.

Yine muzipliğim tuttu;

– Olamayacağımı ne biliyorsunuz. Siz hiç ölmediniz, hiç dikene, çiçeğe, ota karışmadınız ki?

Susmuştu.

Ben yok olmak istemiyordum. ben daha güzel dünyalara doğmak istiyordum.

Hedefsiz Yarınlar

Sizi fazla suçlamak istemiyorum anne. Belki sizin olduğunuz yerden bakınca benim gördüklerim görünmüyordur. İşim gece gündüz kendimi ve sizi, kısacası üç kişilik çekirdek kadroyu düşünmekle geçtiği için, sizin açınızdan da meselelere bakmaya çalıştım. Aslında bu bakış, senin ve babamın bugüne kadar ağzınızdan kaçırdığınız, bazen de övünerek söylediklerinizin tarafımdan dile getirilişidir.

"Daha ne yapabilirdik ki oğlumuza, küçüklüğünden beri her istediğini verdik. Onun, yere attığı bir şeyi, her zaman ve her yerde almakla görevli hizmetçileri vardı, Elbiselerini çıkardığı zaman askıya asmasına veya bir yere bırakmasına gerek kalmadan görevliler onu alır ve uygun olan yere koyarlardı."

Hiç yalanınız yok baba. Teşekkür ederim. Ama, "Balık vermektense balık tutmayı öğretmek." mantığından hareketle, keşke elbiselerimi birine astırmaktansa, bana elbiselerin nasıl asılması gerektiğini söyleyen, gösteren, anlatan biri olsaydı. Hayatı biraz anlasaydım. Bu bir görüş açışı, bu bir bakış açısı baba. Siz görevinizi yaptınız ama acaba bu görev böyle mi yapılmalıydı.

Devam ediyordunuz;

"Onun cebindeki harçlık, çevresindeki bütün çocuklarınkinden fazlaydı."

Ne kadar doğru. Ne kadar gerçek. Şimdi kalkıp, harçlık yönünden sıkıntıya düştüğümü söylersem haksızlık etmiş olurum. Hatta verdiğiniz rakamlarda eksiklik var. Eğer Türkiye ortalamasını ele alırsak, benim harcadığım para, en az yüz çocuğun harcadığı parayla eşdeğerdir bile diyebiliriz.

Ama ne oldu biliyor musun anne? Bu paralar bana dost kazandırmadı, arkadaş kazandırmadı. Sadece çıkarcı çocuklar çevremi sardı. "Onun nasıl olsa parası bol. Biz de onun dümen suyunda, onun yararlandığı her şeyden yararlanırız." diye arkadaşlık edenlerle gerçek dostlarımı ayırma imkânım hiç olmadı.

Kendimi hep, hani şu eski Türk filmlerinde, kendisi ile parası için evlenildiğini sanan zengin gençler gibi hissettim.

Ben arkadaşlarımın para kasası gibiydim. İçimde hep bir kuşku, hep bir soru vardı:

– Param olmasa bu arkadaşlarımın hangisi benim çevremde kalırdı?

Çevremdeki bir çocuk,

– Çok agresifsin. Her gün bize bir yığın masraf yapmasan çekileceğin yok, demişti.

Günlerce düşündüm. Ne kadar haklıydı çocuk.

Benim paramla sinemaya gitmişsek, boş bulunan koltukların en uygununa ben otururdum. Bir grup kızla karşılaşmışsak, en güzeliyle ben konuşurdum.

Kararlarıma karşı geleni istenmeyen adam ilân eder, gruptan postalardım. Paranın kötü bir efendi, iyi bir hizmetçi olduğunu bilmediğim günlerde çok kişinin kalbini kırmışımdır.

Ve cebimdeki bol para, benim agresif davranışlarımın çirkinliğini, parasız kaldığımda vahşi bir şekilde ortaya çıkarmak üzere örtmüştür.

Hep, herkesin benim için bir şeyler yapması gerektiği safsatasına inanmışımdır.

Söylediğim hiçbir şeyi, hiç kimse, bensiz, daha doğrusu parasız kalırım endişesiyle eleştirmemiştir. Bu beni ukalalaştırmış, söylediğim her sözü, her yanlışı doğru sanma alışkanlığını kazandırmıştır.

Fedakârlık ve iyilik kelimelerini sözlüğümden silip atmıştır bu bol para. Bir grup arkadaşla, sıcak bir yaz günü, susuzluktan kıvranırken bir çeşmenin başına varmışsak, hep, herkes bana "Önce sen iç." diye ikramda bulunmuş, bir kere olsun ben onlar için bu fedakarlığı gösterip, yarım dakika sonra suya kavuşma sabrını göstermemişimdir.

Ama, siz hep görevinizi yaptığınızı sandınız. Cebime, çağın en önemli silahı olan parayı bol miktarda vererek hep iktidarda kalmamı, hep birilerine hükmetmemi sağladınız.

Ama hükmeden hep sizdiniz. Bu parayı ben kazanmamıştım. Siz kazandığınıza göre hükmetme hakkı sizin olmalıydı. Kendi kazanmadığım parayla hükmetmenin zevki, simit satıp, akşam eve bir kilo elma götüren fakir çocuğun mutluluğunun yanında solda sıfır kalırdı herhalde.

Her türlü ihtiyacımın, en mükemmel şekilde sizin tarafınızdan karşılanması bana hedefsiz yarınlar doğurdu. Ben hep yiyici, tüketici konumunda kaldım. Babam sık sık "Yedi göbek gelecek nesil, bu parayla geçinir." diye övünürken, ben hedefsiz kalıyordum. Hep, çalışmamın gereksiz olduğu, yan gelip yatsam bile geçimimin garanti olduğu vurgulanıyordu.

Benim yarınımı çok iyi düşündüğünüzü biliyor, hiçbir şey kazanmasam bile bir ömür rahatça geçimimi sağlayacak bir gelecek sağladığınız için teşekkür ediyorum ama, beni hedefsiz yarınlara çıkmaya mecbur ettiğiniz için de üzülüyorum.

Her türlü konforumun, rahatımın sağlandığını yine sizden defalarca duydum.

Bu da bende özlemi bitirdi. "Şuyum da olsa" demenin de bir mutluluk olduğunu hiç düşünmediğiniz için, benim duygularımı anlamanızı beklemiyorum.

Yine her türlü yaramazlıklarımda yanımda olduğunuzu, bana gelen tehlikelere karşı bir paratoner görevi üstlendiğinizi biliyorum.

Ne kadar güzel.

Bir başkasının motosikletiyle girdiğim markette yaptığım hasarı ödediniz. O olay bana, artık her türlü hasar yapma özgürlüğümün olduğunu, nasıl olsa büyüklerim tarafından ödeneceği, giderileceği, telafi edileceği gerçeğini gösterdi. Üzülmeme bile gerek yoktu. Ben bir zengin çocuğu, ben sizin çocuğunuz olarak "Üzülme" fiilini öğrenmemeliydim.

Bir bar çıkışı, üzerimi aramak isteyen polisi yum-

ruklayışımı ört bas etmeye yine paranızın ve yüce hatırınızın gücü yetmişti. Bu sizce bana yaptığınız büyük iyiliklerden biriydi ve paratoner görevi görüşünüzün en bariz örneğiydi.

Ama bir başka açıdan, oğlunuza "Hiçbir kurala uymak, hiçbir kamu görevlisinin dediğini yapmak zorunda değilsin" mesajının verilişiydi.

Ben de öyle yaptım.

Sırf kuralları ve kanunları delmek, polisin bir şey yapamayacağını ispat etmek için kokain kullandım.

Paratoner görevi görmekle çok iyi ettiniz anne. O şemsiyenin altında her türlü suçu işleme ve toplumun başına bela olma hürriyetini tattım.

Ben küçüklüğümden beri her uzandığını alan biri olarak yetiştirilmiştim çünkü. Hatta hatta her uzandığını alan değil, her uzandığı verilen biri olarak.

Kiminle dövüşürsem, kiminle tartışırsam hep ardımda sizi hissettim. Karşıdakiler de bazen sizin gücünüzü çok iyi bildikleri için hatalarıma ses çıkarmadılar.

Ve sizin sayenizde bütün yanlışlarımı doğru kabul ederek yaşadım.

Benim söylediklerim doğru, yaptıklarım hep mükemmeldi. Ben eleştirilemezdim.

Ve hepsinden önemlisi hep benim yerime düşünüp, hep benim yerime karar alma zahmetini gösterdiniz. Bunu ifade ettiniz her zeminde.

Yaptığınız bu büyük iyiliğin ardından hiç düşünmediniz ki, sizin oğlunuzun da omuzlarının üzerinde iyi

kötü bir baş vardır ve bu başın içindeki beynin görevi düşünmek ve karar vermektir.

O başın üzerindeki beynin yerine de düşündüğünüz için benim muhakeme gücüm adeta dumura uğradı.

En küçük şeylere karar verirken bile hep sizi yanımda görmek istedim.

Ve ben sizin övünerek bahsettiğiniz bu büyük ilgiden, benim için paratoner görevi yapmanızdan sıkıldım.

Ben biraz varlığın hasretini çekmek istiyorum.

Var'ın ne demek olduğunu, ne kadar kıymetli olduğunu bilmek, tanımak için sizden rica ediyorum.

Kaldırın şemsiyenizi üzerimden. Size güvenmezsem daha az suç işlerim.

Dialektik

Rüştümü ispatlamama, yani 18 yaşımı doldurmama ayların kaldığı günlerin birinde, bendeki mistik düşüncelerden endişelenen babam tarafından, felsefe öğretmenimin kulağına bir şeyler fısıldanmış olmalı ki, evimize ziyarete geldi. Odama kadar teşrif etti.

Kendime dönüşün özü olarak, milletimi hatırlatmak bakımından "Fetih Marşı"nı, dinimi hatırlatması bakımından da, "Bismillahirrahmanirrahim" yazısını yapıştırdığım bilgisayarın başına geldiğinde kızardı.

– Ne çarpık düşünceler, dedi.

Ben de, agresif yetişmiş ya da yetiştirilmiş bir gencin hırçınlığıyla;

– Benim odama çarpık düşünceler giremez, dedim.

Acı acı güldü. bu gülüşün ardındaki iddia, "Sen çarpık düşünüyorsun ama çarpık düşündüğünden bile haberin yok" iddiasıydı.

– Hem ırkçılık kokuyor bu odadan hem ümmetçilik. Her ikisinden de yoğun bir kan kokusu geliyor.

Beynine sığdırdığını sandığı felsefe ve sosyoloji

ilminin dış görüntüye aksetmesi için top sakal, pala bıyık, zincirli gözlükle çizdiği imaj başkaları tarafından beğenilse de, ben onun bu haline sadece acıyordum.

– Sen biliyor musun ki Türkler hiçbir zaman Avrupalı olamayacaklardır. Çünkü onlar, tarihlerinde hep yaptıkları savaşlarla övünmüş, Anadolu'daki onlarca medeniyete, bu arada Grek kültürüne de darbe vurmuşlardır.

Sustum. Tarihi fazla bilmiyordum ama öyle hırslı ve tarafgir konuşuyordu ki mutlaka bir şeyler söyleyeceğim zamanın geleceğini düşündüm.

– Avrupa haklı değil mi? Orta Asya'dan kalkıp gel. Anadolu'yu baştan sona ele geçir. Bu mudur bizim övündüğümüz Türklük?

Ses çıkarmadım.

Ucu siyah, orta bölümü kahverengi piposuna, ona özel aletleri kullanarak, bilmem hangi yabancı ülkeden getirtmekle övündüğü tütünü basıyordu.

– Senin o, belki bilmeden desteklediğin ümmet mensupları, yani Müslümanlar; kendi halifelerini öldürmüşlerdir. Dünyada din adına en fazla insan kanı döken İslâmiyettir.

Sustuğumu görünce saldırılarını artırarak devam ettirdi;

– Avrupa bizim milletimiz için "Barbar" diyorsa bir bildiği mutlaka vardır. Barbarız biz kardeşim. Bunu gizlemenin hiçbir mantığı da yoktur. Güneş balçıkla sıvanmaz zaten.

Bildiğim kadarıyla bir şeyler söylemeye çalıştım;

– Peki hocam, Avrupa'daki engizisyon mahkemelerince astırılanlar, günlerce çalışan giyotinlere ne dersiniz? İngiliz Fransız, Alman savaşlarına. Hitler'in 7 milyon Yahudi halkını fırınlamasına ne buyurulur? Bunlar eğer son devrin değil de daha önceki yılların gerçekleri olsaydı gizlemeye çalışırdınız amma ne var ki saklanamayacak kadar net gerçekler. Yine Türklüklerinden utanan ve dinlerinin menşei Arabistan diye İslâmiyet'e yüz vermeyenler Avrupa'daki bu savaşları da Türklere, Müslümanlara yükleyecekler. Osmanlı İmparatorluğuna fatura edecekler. Osmanlı döneminde benzer bir uygulama gösterebilir misiniz?

Osmanlı İmparatorluğu lafını duyar duymaz kan tepesine fırlamış olmalı ki, yüzü de kızardı;

– Osmanlı mı? Tarihin gördüğü ve göreceği en büyük sömürge düzeni. Onlarsa milleti boyunduruğu altında inim inim inleten düzen. Kardeş katili, harem ağaları.

Televizyondaki açık oturumlardan izlediğim kadarıyla Fatih'ten bahsettiğini anladım;

– Fatih Sultan'ı mı kastediyorsunuz?

– Evet. İtirazın mı var? Senin yaşın kadar benim bu konularla ilgilenmişliğim var ve bahsettiklerim su götürmez gerçekler.

– Ama bu gün, İstanbul'da, boğaza bakan yalılarda lüks ve konfor içinde yaşıyorsanız ve yaşıyorsak bunu biraz da Fatih Sultan Mehmed'e borçlu olduğunuzu düşünüyorsunuzdur herhalde?

Uzun uğraşlar sonunda yakmayı başardığı piposundan bir nefes çekti ve tavana doğru üfledi. Duman etrafa özel ve çirkin kokusunu saça saça tavana kadar daireler şeklinde yükseldi:

– Acaba İstanbul, onların elinde olsa daha mı güzel olurdu diye düşünmüyor değilim? Kim bilir Ayasofya gibi, surlar gibi nice eserler bırakırlardı.

Bu sefer ben kızarmıştım. Hırsımdan kızarmıştım. Babamdan ve annemden Osmanlıyı metheden bir tek cümle duymamış olmamama rağmen, içimden bir ses, "Bu senin kökün, özün ve sen bu yüzden savunmak zorundasın" diyordu.

– Osmanlı da az eser bırakmamış. İstanbul o eserlersiz ne kadar renksiz olur hocam bir düşünsenize.

Felsefecimin kitabında ne kadar haklı olursan ol, hak verme diye bir şey yazılı değildi:

– O eserler yapılırken Anadolu'nun fakir halkı ne kadar sömürüldü biliyor musun? Hatta Arabistan çöllerindeki bedevi ve Viyana'ya kadar Hıristiyan halk haraçlarla, cizyelerle inim inim inledi. Onun için batılılar bize hiç iyi gözle bakmadı ve ben de onların yerinde olsam hiç iyi gözle bakmam. Osmanlı'nın devamı olarak gördüğüm bugünkü Türkiye'yi, Avrupa Birliğinin kapısında dilendirir dururum. Sömürgeci bir İmparatorluğun torunuyuz biz. Bunu hiçbir zaman unutma.

O günlerde, çok güzel bir dergide, "Batı'nın Görünmeyen Yüzü" diye bir şey okumuş, daha doğrusu yazıya göz atmıştım. Öyle ilginç bir yazıydı ve hafızamda o kadar tazeydi ki hemen makinalı tüfek gibi savunma atışına geçtim;

– Peki hocam. Beni bağışlayın. Bu kadar hayranı olduğunuz batının hâlâ tüm dünyayı sömürdüğünü niye görmezlikten geliyorsunuz. Fransız sömürgelerinin, Fransa'nın yüzölçümünden fazla olduğunu biliyor musunuz? Cezayir'de, Fas'ta, Tunus'ta ne gibi zulümler olduğunu tarih size söylemedi mi? İtalya'nın bile Afrika'yı sömürdüğünü, hatta gemicilikte bir dev olan Hollanda'nın gemi yapımında kullandığı ağaçların bu siyah derililerin öz malı olduğunu biliyor musunuz? Üzerinde güneş batmayan topraklara sahip olan İngiltere'nin zavallı Hindu halkından çaldıklarını hiç duymadınız mı?

Ve Amerika, oturduğu Ortadoğu petrolünün üstünden kalkmamak için hâlâ senaryo üretmekte ve bunda da başarılı olmaktadır. O bölge petrolünden kazandıklarını yine o bölge halkının üzerine yol, su, köprü olarak değil, bomba olarak geri verdiğini görmüyor musunuz? Osmanlı gittiği topraklarda hiçbir zaman sömürge düzeni kurmamıştır.

Tartışmalarımız uzayıp gitti. Benden memnun kalmadığı; "Fırsat bulursan bir ara psikologa görün" cümlesinde saklıydı.

Büyük ihtimal babama ve anneme de şikayet edilecektim.

Evet anne, siz de bana birkaç gün sonra, Onun teklif ettiğini, psikologu tavsiye edecektiniz.

Hippi ya da Bohem Hayatı

Benim adıma yapılabilecek her şeyi yapmıştınız. Varlığın o efsanevi gücü sayesinde hatalarım örtbas ediliyor, meziyetlerim büyütülüyor, etrafım genç ve güzel kızlarla dolup taşıyordu.

Çalışmamın bile gereksiz olduğu dünyada bana kalan bir hayat tarzı vardı ki, bu, ya hippilik diye ifade edilebilirdi ya da bohem hayatı olarak adlandırılabilirdi. Sonsuz nimetler içinde vur patlasın çal oynasın bir hayat şekli. Bir süre, babamın sözüne gelmiş, bu paranın içinde yüzmek isteyen nice yoksulun bulunduğunu düşünmüş, bunun kıymetini bilerek günümü gün etmeye, gençliğimi bütün gereklerini sonuna kadar yaşamaya karar vermiştim.

Hoşuma gitmese de, viski, şampanya içiyor, en meşhur eğlence yerlerinde boy gösteriyordum.

Sizse, "Oğlumuz açıldı. Gençliğini yaşayıp gününü gün ediyor." diye seviniyordunuz.

Kumar oynuyor, ikram edilen kokainlere "Git geri" demiyordum. Bu dünya böyle bir dünyaydı ve kurallarına göre hareket etmek zorundaydım.

Bazen sakalımı bir ay kesmiyor, kenarlarını bile dü-

zeltmiyordum. Bu halimle bile kızlar beni yakışıklı buluyor, peşimden ayrılmıyorlardı.

Böylesine bir mazinin kiri ne ile silinebilir, böylesine rezil hatıraların üstüne hangi sünger çekilebilirdi.

Zaman zaman bu hayatı irdelemeye, eleştirmeye çalışıyordum. Çevremdeki erkekler, ya bir dizi film kahramanına, ya bir popçuya, ya da bir şovmene özeniyordu. Bu, zaman zaman kendileri tarafından dile getiriliyor, ya da davranış, giyiniş ve yaşayış biçimiyle verilen kopyalardan anlaşılıyordu.

Evet, hürdük. Her çılgınlığı yapacak kadar hür. Yapılan her çılgınlığın bizi her geçen gün düzenli bir aile hayatından uzaklaştırdığını, toplumun başına bela asi gençler yaptığını ne suyun maviliği söyledi ne de serinliği.

Ve bir zamanlar kafamda canlanan, sizin zıttınız olan mutlu bir evlilik kurma planlarım da tamamen altüst olmuştu anne.

Ve ben artık, minik kollarıyla boynuma sarılacak çocukların, akşam terliğimi ayağıma verecek bir eşin hayalini kuramayacak kadar bedbahttım. Ben o hayalleri, bohem hayatımın kumar gecelerinde düşeş atan kumarbazlara ütülmüştüm.

***

Güneşi çoğu günler hiç görmüyordum. Gün doğmak üzereyken uyuyor, battıktan sonra uyanıyordum.

Araba yarışlarımız çok enteresan oluyor, her yarışta bir iki araba kullanılamaz hâle geliyordu. Ailelerimiz kullanılamaz hale gelen araçlar konusunda kesinlikle

kızmıyorlar, hemen yenisini temin etme yoluna gidiyorlardı.

Motosikletli şehir turlarımız ise hem bizim için, hem de sokaklarda gezenler izin son derece tehlikeli oluyordu. Yaptığımız ufak tefek kazalar gözümüzü yıldırmıyor, halk tarafından şikayet edildiğimizde, babalarımızın gücüyle olayı örtbas ettiriyorduk.

Ve bir gün... Ve bir gün... Gecenin hangi saati ve hangi şehrin hangi yolunda seyrettiğimizi bilmeyecek kadar sarhoşken, arabamızın önüne çıkan ağaç tarafından aracımız ikiye biçildi. Aracımızdaki iki kız iki erkek bedeni birbirlerinden en az onar metre ayrı yönlere fırladı. Kız arkadaşım olay yerinde ölmüş, erkek arkadaşım hastanede hayatını kaybetmiş, diğer genç kızsa omuriliği zedelendiği için ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkum olmuştu. Bense ağır yaralıydım.

Hastanede verilen uyuşturucular acılarımı biraz olsun dindiriyordu. Sanki dünyada tanıdığım bütün simalar silinmiş, sadece seyyar satıcı kalmıştı ve aynı mısraı tekrar ediyordu;

Yarına sağ çıkmaktan nasıl olurum emin,

Bak bir delikanlının tabutu geçti demin.

Günde binlerce kişi ölse, gençler ve çocuklar kara toprağın bağrına yolcu edilse de, insan, yalnız kendine ölümü yakıştırmıyor, yanaştırmıyordu. Tarihler, binlerce yıldır insanların doğup, büyüyüp, öldüğünü söylese, biyoloji kitapları insanların ihtiyarlayarak sona yaklaştığını bilimsel olarak ispatlasa da, bize ölüm geldiğinde ölüme çare bulunacak veya ölüm

literatürden kalkacak tesellisiyle avunuyorduk. Evet evet, herkes ölecek ancak biz ölmeyecektik.

Önümüze çıkan görme özürlü ağaç bana ölümü bütün çıplaklığıyla göstermişti.

Aslında görme özürlü olan tabii ki ağaç değil, bu hızın mutlaka çarpacağı bir yer bulacağını kavrayamayan ailelerdi. Tabii ailelerin bu suçuna toplumu ve topluma yön verenleri de ortak etmek gerekir.

Ve ölenlerin katilleri, malları ve paralarıyla mağrur ailelerin ta kendileriydi.

***

Uzayın bir başı vardır. Bu başın bing-bang olduğunu söyleyenler de var, başka türlü söyleyenler de. Dünyanın hayatında çağlar vardır. İnsanların hayatında dönemler. Tarihler, milatlardan bahseder. Bu, Hz. İsa'nın doğumu da olabilir, Hz. Muhammed'in (s.a.s.) hicreti de. Benim hayatımın dönüm noktası, bing-bangı hiç şüphesiz ağaca çarptığımız andır.

Anne, konuştuğum kızı sen çok iyi tanıyorsun. O kız ne kadar hayat doluydu. Dünyada ölümle zıt kutup olabilecek biri varsa o da bu kızdı. Çok genç ve çok güzeldi. Karun kadar zengin olan babası, hiç değilse bir gençlikçik ömür bile satın almaya muktedir olamadı. Bu demektir ki, benim de başıma her an için böyle bir hadise gelebilir ve babamın tahvilleri ve nakiti, sonsuz bildiğimiz zamanın sadece bir iki saniyecik bir kısmını bile satın alamaz.

Şimdi korktuğum ölümle, o karanlık ve meçhul sonla burun buruna idim. Günlerce, meçhulleri delerce-

sine ve de delicesine düşündüm. Bilimsel dergilerle düşünceme çelikten bir temel oluşturma gayretindeydim ve bir yazıda titreyişim ve öze dönüşümün, yıllar önce atılmaya çalışılan temeli yükselmeye başladı:

"Sen ne kadar büyüksün kardeşim, sen ne kadar büyük.

Senin için var, şu bastığın yer ile görebildiğinin çok ötelerine kadar uzanan uzay. Ve işte bu sonsuz maviliğe bakıp da, Yaratıcıyı düşünebilen de sensin."

Okuduğum ilk paragrafta düşünce dünyamı tetikleyen bir müthiş güzellik vardı. Bana sadece malımızın ve paramızın çokluğundan, itibarımızın büyüklüğünden bahsedilmişti. Şimdi yalın olarak insanın büyüklüğü söz konusuydu.

"Yaratılışının güzelliğiyle, bir tek sen varsın, hidrojen ve oksijeni birleştirip su yapabilen güç. Sen bu yüzden Yaratıcıya en yakın varlıksın. Bu yüzdendir ki o, yalnız sana hitap etmiş ve yalnız sana kendisini bulma görevini vermiştir."

Okudukça düşünce dünyamda bir genişleme, kalbimde bir rahatlama hissediyordum. Bu benim hiç de alışkın olmadığım duygular ve hâllerdi.

"Şu büyüklüğe bak. Şu müthiş büyüklüğün sana söylediklerini işitebilmek için önce en küçük parçaya göz at. Zerrenin, atomun nabzına koy ellerini, titreyişini duy. Bunu şu koskoca kainatta duyabilecek, Allah'ın mesajını kavrayabilecek bir sen varsın. Onun için Yaratıcı bir tek senin kavramanı bekliyor. Bu zerrenin sırrını yalnız sana fısıldıyor."

Hep bu fısıltıyı bekliyor, hep bu fısıltıyı özlüyordum. Yazının devam etmesini, hiç bitmemesini arzu ediyordum;

"Hayır hayır. Gökler o kadar büyük değil. Sensin büyük olan. Sen o göklerin, sen o sonsuzluğun özetisin ve o sonsuza sığmayan Yaratıcı, senin gönlünde."

Demek ki, bunca yıldır göğüs kafesime sığmayan kalbimin aradığı; Yaratıcıydı.

"Ve senin aradığın sır, kesip attığın tırnağının ucundadır."

Derin derin düşünmeye başlamıştım. Tırnağımın ucundaki sır ne olabilirdi?

"Ve sen o tırnağının ucundaki sırrı keşfettiğin zaman ne olduğunu anlayacaksın".

Keşke yazı bitmeden bazı sırlar daha verse diye dua ediyordum.

"Sen atomu bilir misin? Hani şu, bundan yarım asır önce parçalanamayacağı, "Tamam artık, Yaratılanların en küçüğüne ulaştık, bundan küçüğü olamaz" denilen atomu. İşte koskoca kainatta, atom denen zerrenin içinde çekirdek olduğunu, o parçanın elektron ve nötron denilen parçacıklardan oluştuğunu bir sen biliyorsun. Bu küçüklüğün içini görebilip, dönüşün sesini duyabildiğin, hızını kavrayabildiğin için sen büyüksün."

Okumuştum. Çekirdeğin etrafında dönen parçacıkların saniyede kaç kilometre katettiklerini. İnanamamıştım.

"Sen büyüksün. Zira atomun bile parçalandığını

gördün. Milyonlarca yıldır var olduğu söylenen insanoğlu, öğrene öğrene, araştıra araştıra bunu buldu. Bunu bulurken çoğu küstahlığa kapılıp Yaratıcıyı unuttu. Kimi ise atomun nabzında, yaratıcının gücünün çarptığını anladı. Haşyet ve dehşetle ürperdi. Küçüklüğünü bilme büyüklüğünü gösterdi."

Yazıyı, nefis bir gül şurubunu içer gibi, kana kana, sindire sindire içiyordum. Bir beyin, benim düşündüklerimi düşünmüş ve benim okumam için kaleme almıştı. Bu tesadüf olamazdı. Hiçbir tesadüf bu yazıyla beni bir araya, hem de en muhtaç olduğum zaman diliminde bir araya getiremezdi.

"Yaratıcı o kadar büyüktü ki, hiçbir zaman küçük bir şey yaratmadı."

Sevgi Limanı

Yaratıcı, bir yandan insan aklına 'Sen benim büyüklüğümü hayal bile edemezsin." mesajını vermek için sonsuz bir uzay yaratırken ve sonunu bulamadığımız bu varlığı da sürekli genişletirken, diğer yandan, insanın kendi üzerine de, uzayın sonsuzluğunu yerleştirdi." Beynim uğuldamaya başlamıştı. İşte yine iç hesaplaşmamda kendi kendime sorduğum ve ne yazık ki cevabını bulamadığım sorularla yüz yüzeydim.

Kim sonsuzu düşünmemiştir ki? "Sonsuzun sonu ne?" sorusunu kim sormamıştır kendi kendine. Kim bulmuştur ki bu zor sorunun cevabını? Kimi gide gide bir boşluğa dayanmıştır sonu buldum diyerek, kimi de o dayandığı boşluğun nereye sınır olduğunu merak etmekten, yeni sorular zinciri çıkacak diye korkmuştur.

"Şimdi, koltuğuna yaslan ve kemerlerini bağla. Tırnağının ucunda sonsuz bir yolculuğa çıkmaya hazır ol."

Pür dikkat yazıyı okumaya devam ediyordum. Sanki sesten hızlı giden bir jetteydim.

"Hani şu haftada bir kesip attığın tırnağının bir zerresinde, sıradan bir hücre; bu hücre ve o kesip at-

tığın tırnağın altındaki kirde milyarlarca atom var. Bu milyarlarca atomun sadece birini alıyoruz. Bunu gözlerimizin görmesine imkân yok. İşte bu gözümüzle görmediğimiz atomun içindeki olaylar asla uzayın tümünde meydana gelen olaylardan küçük değil. Çünkü Yaratıcı öylesine büyük ki; küçüğün içinde bile büyük olaylar yaratıyor. Bir atomu ortadan ikiye yarabildiğinde karşımıza galaksi çıkıyor."

"İnsanın tırnağına, tırnağının altındaki kirin görünmeyen bir kısmına galaksi sığdıran Yaratıcı ne büyüktür" diye düşünüyorum. Düşünüyorum ama boşa düşündüğümün de farkına varıyorum. Yarattığının büyüklüğünü zihninde şekillendiremeyen ben, Yaratıcının büyüklüğünü nasıl tahayyül edeceğim? Beynim acizlik bayrağını çekiyor, zihnim çatlıyor. Yazı devam ediyor:

"Diyelim ki biz bu atomu ortadan ikiye yardık. Neler göreceğiz? Çekirdek ve çekirdeğin etrafında çılgın bir cazibeyle kendinden geçmiş, saniyede sekiz on bin kilometre hızla mecnun gibi dönen elektronlar. Çekirdeği alıp ikiye bölebildiğimizde karşımıza ne çıkacağını kestirmek mümkün mü?

Bir tırnak kirindeki atomu, önce bine, sonra milyara, sonra trilyona bölünüz. Bu elde ettiğiniz ve artık aklınızın hayal gücüne zarar verecek kadar küçülen maddenin içinde yine fırtınalar var. Yanardağlar var ve o yanardağlar lav püskürtüyor. Taşlar oluşuyor. Ve o taşların içinde yine bölünmeler, yine dönen zerrecikler. Ve taşa taş demekten ar ediyorsunuz. Çünkü taş kelimesinde gizli olan canlılığın ardında ne büyük bir

hareket olduğunu kavrıyorsunuz artık. Taş haykırıyor. Benim içim de nice dünyalar var. Ben canlıyım ve hatta bazı ölü beyinlerin yüz bin katı kadar daha canlıyım."

Beynimi zorlasa, beni çıldırtacak gibi olsa da okumaya devam ediyorum yazıyı;

"Az önce trilyona böldüğümüz ve artık tahayyül bile edemediğimiz küçük nesneyi önce milyara sonra trilyona tekrar tekrar bölünüz. Ve eğer denirse ki bu geride kalan parçacıkta da bir dünya vardır, sakın inanmazlık etmeyin. Yaratıcı, o nesnenin içine de bir dünya, bin dünya, milyar dünya sığdırmıştır."

Aman Allah'ım. Ne kadar doğruydu. Parçalanmanın sonu yoktu. Uzayın sadece varsayabileceğimiz bir köşesinden baktığımızda, o sonsuzluk içinde dünya, dünya içindeki tırnak atomu kadar değil midir? Ve sonsuz kavramı içinde bir toplu iğne ucu olmakla bile öğünemeyen dünyada yaşayan ve kendini hâlâ Yaratıcının denetiminden uzak sanan insan kadar cahil kim vardır ki?

Yazıya devam etmeye mecalim kalmasa da, okumaktan da kendimi alamıyorum.

"Böle böle artık bölünmez hale getirdiğimizi sandığımız ama asla bölünmez hale getiremediğimiz zerrenin nabzına parmağınızı koyup, ağzına kulağınızı dayarsanız bir fısıltı duyacaksınız; "Allah'ım sen en büyüksün". ve sükût ve sükût ve sükût. Ne konuşmaya derman var, ne anlamaya takat.

Yazı bitiyor. Ben de tükeniyorum. Birden İstanbul'un en yoğun kavşağına gidip, olanca gücümle bağırmak istiyorum;

"Bir Allah var. Bir Allah var. O'na inanın. O'na inanın. Ben inanıyorum. Ben inanıyorum."

Kırmızı arabanın gelip beni Bakırköy'de bir malum hastaneye götürmesinden çekiniyorum.

Ruhumda bir sükun gönlümde bir ferahlık hissediyorum. Mazimin bütün kiri, bohem hayıtımın tüm izi silinip gidiyor.

Ben yeniden doğuyorum. Artık feryat etmiyorum.

***

Bir gerçeği bulmak kadar insanı rahatlatan bir şey yoktur. Ve bunu tersten dillendirecek olursak, aradığın şeyi bulamamaktan daha rahatsız edici bir şey olamaz.

Anlatırlar;

Eski zamanlarda zengin bir adam köprüden geçerken suya bir altın düşürmüş. Önce kendisi elbiselerini çıkarmış suya dalmış, aramış, aramış, bulamamış. sonra namlı dalgıçlara para vadetmiş. "Bu bir altını çıkarana beş altın vereceğim" demiş. Dalgıcın biri bu yağlı işi kaçırmamış. Bütün maharetini göstererek birkaç dalışta altını bulup çıkarıvermiş. Beş altını da almış tabii. Zengine demişler ki;

– Yahu bu ne biçim iştir, bir altın için beş altın harcadın." Zengin manalı manalı tebessüm etmiş;

– Bu köprü benim yolumun üstü. Her geçişte, "Benim bu suda bir altınım duruyor" diye mahzun olacaktım. Ama şimdi o suda benim bir altınım yok. Ben aradığını bulmanın huzurunu yaşayacağım.

İşte böyle anne. Artık ben aradığını bulan biriyim ve mutluyum. Bu mutluluğu, yüreğimdeki mutluluğu sizin yüreklerinize de taşımak istiyordum. Bunun için ruhuma sinen uzlaşmacı tutumumla bütün hata ve sevaplarınızla sizi sevmeyi, sonuna kadar sevmeyi deneyecektim.

Bunun için öncelik ve özellikle babamla olan diyalogumu iyileştirmeye çalıştım.

İşyerine gittim. İşleriyle ilgili sorular sordum. Çok memnun olmuştu. Beraber çay, kahve içiyor, yemeğe gidiyorduk. Bir zamanlar sevmekte zorlandığım bu adamı şimdi yüreğime sokasım geliyordu.

Onunla uzayın sonsuzluğu ve atomun uzaya benzerliği üzerinde uzun uzun konuştuk. Benim fikirlerimi dikkatle biraz da hayretle dinledi. Aklımı kaçırırım korkusuyla, "Bu işlere fazla dalma be oğlum. Ne uzayın sonunu gören olmuş, ne atomun ne kadar bölüneceğini" diyordu.

Babam son derece zeki bir adamdı. Bütün sınıfları üstün başarıyla bitirdiğini, üniversiteden de birincilikle mezun olduğunu sık sık ve iftiharla söylerdi. Hatta, lise yıllarımda fizik ve kimyadan bazı sorular götürmüştüm ve çok rahat bir şekilde yapmış, gevrek gevrek gülmüştü;

– Şu halimle üniversite imtihanına girsem, yine kazanırım, fizikten ve kimyadan soru kaçırmam, diye de hava atmıştı.

Karşılıklı çay içiyorduk. Sıcak çaya şekerimi attım ve karıştırmaya başladım.

– Baba. Sana birkaç soru sormak istiyorum. Ama baştan söyleyeyim, bu soruları ne sizin çözebileceğinizi düşünüyorum ne de herhangi birinin.

Bu büyük iddiama rağmen, yine de çözebileceğine inandığını ima eden bir sesle;

– Sor bakalım, dedi.

– Şu bardağa çayın doldurulması esnasında geçen sürede, bardağın her milimetrelik yüzeyine isabet eden ısı miktarı, saniyenin milyarda biri bazında ayrı ayrı hesaplanabilir mi?

Babamın gözleri merakla açılmış bu garip soruyu dinliyordu;

– Sonra, çayın içine attığım iki adet şekerin, çayın ısısı ve çay bardağının her bir milimetre karesine yine saniyenin milyarda biri bazındaki etkisi bulunabilir mi?

Hayretle açılan gözleri gözlerime dikilmiş, bir şey sormadan bana bakıyordu,

– Çay bardağına daldırdığım çay kaşığının, yine çayın ısısı ve kısmi soğuma nedeniyle çay bardağının yüzeyinde oluşturacağı daralma ve her hareketinde tabanla tavan arasında meydana getireceği ısı farklılığı bulunabilir mi?

Bu sorudan sonra babamın gözlerindeki merak silinmiş, bunun yerini bana "Deli" gözüyle bakmanın endişesi yerleşmişti. Ben devam ettim.

– Asıl önemlisi, bu bardaktaki çayı karıştırırken her bir kaşık darbesinde havaya karıştıracağımız ısının, Atlas okyanusunda seyreden bir geminin camının genleşmesine ne kadar etki edeceği bulunabilir mi?

Babam bunalmış, kızarmıştı.

– Asıl önemlisi.

– Tanrı aşkına sus. Sen delirmişsin beni de delirtme, dedi.

Bu soruları daha karışık ve daha delirtici olarak planlamıştım ama babam sonuna yetişebilecek sabrı gösteremedi.

Söylemek istediğim cümleyi söylemenin tam zamanının geldiğini düşündüm;

– Neyse baba. Tamam vazgeçiyorum. Demek istediğim şu; bu bir bardak çaydaki ısı olayını bile çözmeye muktedir olmayan insanın bir Yaratıcıya sığınma gereksinimi yok mu sizce? Koskoca kainattaki her şeyi her an denetleyen, gören, gözetleyen Yaratıcının bizden kulluk istemesi doğal değil mi?

Kahkahayı patlattı;

– Yavrum tabi doğal ve zaten biz de bunun için Tanrı'ya sığınıyoruz.

Evet, Yaratacıya sığınmanın müthiş huzurunu ben yaşıyor ve etrafıma da yaşatmak istiyor, bazen de böyle metotlar seçiyordum. Belki metodum yanlıştı ama niyetimin çok onurlu, çok yüce, çok iyi olduğu düşüncesindeyim.

Hayır mavi, derin ve serin sular. Beni beklemeyin. Ben sizin ürpertici kollarınıza düşmeyeceğim. Çok sıcak, çok merhametli, çok şefkatli bir kucak buldum. Ve ben artık çok mutluyum.

***

Bir yazı, bir söz insan hayatını böylesine değiştirirmiş demek. Gönlüm, eskiden, zerre kadar sevgiyi bile içine almaktan acizken şimdi, içinde yaşadığım dünyayı içine alacak kadar genişlemişti sanki.

Şimdi bulmuştum, dayanacağım ve güveneceğim yeri.

Yaratıcıyı bulmuştum, bir daha kaybetmemek üzere.

İnsan, madem bu kadar önemli bir varlık ve Yaratıcının dünyadaki imtihanına muhatap, o zaman bu büyüklüğe yaraşır bir hayat sürmek gerekir.

Onu öyle sevmeli ve ona öyle sevdirmeli ki kendini, gözün gördüğü, kulağın işittiği, yüreğin hissettiği hiçbir tehlike sana ulaşamasın.

***

O, sevdikten sonra neler olmaz ki: Ateşin içine atılsan, her alev, her şule, bir gül yaprağı olup seni sarmaz mı?

Akrebin iğnesindeki zehir şerbete, kaplanın pençesindeki güç hoşgörüye dönmez mi?

Güneşleri yüreğinde hissetmez misin?

Yıldızlar göz kırptığında, bu beni Yaratanın yarattığı yıldız. Onun emriyle bana göz kırpıyor, bana selam veriyor demez misin?

***

Hayır, anne, hayır. Size de haksızlık ettim. Mavi ve derin sulara bakarken sizin aleyhinizde düşündüklerim için özür diliyorum.

Siz benim annem, babamsınız. Sizi çok, hem de çok seviyorum. Çünkü sizi de Yaratan benim sevgili Yaratıcım.

***

Bu güne kadar tattığımı sandığım hiçbir mutluluk beni bu kadar sarhoş etmedi. Bu kadar mesut, bu kadar bahtiyar olmadım.

Anne, bu mutluluk sizsiz içime sinmiyor. Bu sevgi pınarından sizlerin de kana kana içmenizi istiyorum.

Onun için bu suyun tadını, güzelliğini size tattırmak istiyorum. Siz benim en yakınımsınız. Sizden başlayarak, gücümün yettiğince halka halka herkese ama herkese, ulaşabilirsek Kutupların Eskimo'suna kadar herkese bu sudan avuç avuç içirmeye çalışacağım. O zaman Eskimo'nun dünyası da sıcacık olacak.

***

Mavi ve serin sular, bana sevginin şarkısını fısıldıyor artık.

***

Sabahları besmeleyle kalkıyorum yataktan. Duayı keşfediyorum. O'nu, bir tek Yaratıcıyı, Yani Allah'ı çokça anıyor, O'nun da beni çokça andığını hissediyorum.

Bütün samimiyetimle el açıp, bütün içtenliğimle O'ndan istediğim zaman mutlu oluyorum.

Kalbimin ancak O'nu andığım zamanlar tam huzura kavuştuğunu hissediyorum.

***

Dualarıma kalıp çıkarmıyor, şablonsuz ve hürce, içimden geldiği gibi istiyor, O'nu bana benden yakın görüyorum..

***

Seni seviyorum Allah'ım..

***

Seni sevenleri de seviyorum Allah'ım..

Hatta seni sevenlerin sevenlerini de seviyorum.

***

Seni daha çok sevmeyi istiyorum Allah'ım.

***

Seni sevenler tarafından sevilmek istiyorum.

***

Seni çok seviyorum Allah'ım.

***

Madem ki sen varsın, feryadım olmamalı.

***

Bir genç feryat etmiyordu artık. Çünkü;

Bu genç hayat gemisini, sevgi limanına demirlemişti.